ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 230

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ'εὐθείας πρὸς τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 50.—Ἑξάμ.δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 50.— » Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΚΕΪΣΑ

Σχέδιον: Α. Δ. Ἐκτέλεσις: Ἐλ. Ἐλευθ.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Μιὰ Ἀγγλὶς ἠθοποιὸς ἐξελέγη διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας βουλευτίνα καὶ εἰσῆλθε πανηγυρικῶς εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων. Ἐκ παραλλήλου ἡ γυναῖκες τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν, εἰς τὸ Διεθνὲς Γυναικεῖον Συνέδριον τῆς Ρώμης, ἔλαβαν σοβαρὰς ἀποφάσεις καὶ προέβησαν εἰς τὴν σύμπυξιν τῆς λεγομένης «Μικρᾶς Ἀντὰντ τῶν Γυναικῶν».

Ὁ δρόμος τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν πρὸς τὴν Βουλὴν ἀνοίγεται ἔτσι πλατὺς καὶ εὐθὺς ὥστε νὰ βαδίσωμε ἀπροσκόπτως πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὡραιοτέρου Φεμινιστικοῦ ὀνείρου.

Μέσα στὰ κεφαλάκια τῶν Ἑλληνίδων στριφογυρίζει ἀκατάστατα καὶ συγκεχυμένα ἀκόμα ἡ ἰδέα τοῦ Φεμινισμοῦ καὶ ὅλαι ἐρωτοῦν: «Ἔχομε ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα γυναίκας ποὺ μποροῦν νὰ μποῦνε στὴ Βουλή»; Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐγώ, χωρὶς νὰ μοῦ διαφεύγῃ ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης, ποὺ ἀναλαμβάνω, ὕστερα ἀπὸ τὴν δήλωσιν αὐτήν: Ἀπὸ τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας τοῦ «Ντορὲ» καὶ τοῦ «Γιαννάκη» ἀπὸ τὸν γυναικόκοσμον τῶν Καζίνων καὶ τῶν διαφόρων Ντάντσιγκ, ἀκόμα ἀπὸ τὰς κυρίας ποὺ καταγίνονται μὲ τὰ γράμματα θὰ μποροῦσα εὐχερῶς νὰ ἀνεύρω πολλάς, αἱ ὁποῖαι ἀδιστάκτως θὰ ἐδέχοντο νὰ κρατήσουν τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ βουλευτοῦ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ ἀκόμα. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ θὰ μποροῦσα νὰ πάρω πέντε-δέκα ἢ καὶ περισσότερες δεσποινίδες καὶ νὰ τὶς παρουσιάσω στὸν πολιτικὸ κόσμο, μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἐκεῖνες ποὺ ἐνίκησαν στὴν ἐργασίαν θὰ δυνηθοῦν κάλλιστα νὰ νικήσουν καὶ εἰς τὴν πολιτικήν. Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ θέατρον δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώσῃ μερικὰς ὑποψηφίας; Τάχα εἶνε δύσκολον σὲ μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἐπεκράτησε στὴν καλλιτεχνία νὰ ἐπικρατήσῃ μὲ τὸν αὐτὸν θρίαμβον καὶ εἰς τὴν πολιτικήν; Ἡ Ἑλληνὶς ἄρχισε σήμερον νὰ τολμᾷ. Κι' ὅταν μιὰ γυναῖκα μάθῃ νὰ τολμᾷ δὲν θὰ τὴν κουράσουν διόλου τὰ σκαλάκια τῆς Βουλῆς.

Τὸ Φεμινιστικὸν Δημοψήφισμα ποὺ θὰ προκηρύξω εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Σφαίρας» θὰ ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ παρουσιάσῃ τὶς κατάλληλες κυρίες καὶ δεσποινίδες ποὺ θὰ μποροῦσαν μιὰ μέρα νὰ συντελέσουν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὡραίου Φεμινιστικοῦ ὀνείρου: εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Ἑλληνίδων εἰς τὴν πολιτικήν.

ΣΤΕΛΛΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑΝ

ΓΙΟΥΡΙΑ

Πρά, πρά, πρά, ὠρέ, τὸ Ἀρβανίτης θὰ γένῃ τώρα μεγάλο ἄνθρωπο... Κεφάλι του, ὠρέ, σήκωσε, πόδι του σήκωσε, χατζάρα του ἅρπαξε, ἐπανάστασι ἔκανε, μὲ μιὰ χάψι, ὠρέ, θὰ φάῃ τὸ Δυρράχιο... Πρά, πρά, πρὰ καὶ τὸ γατὶ τὸ πιάκαμε ἀπ' τὸ μεγάλο οὐρά, ὠρέ, καὶ ποὺ θὰ τὸ κόβῃς κεφτέδια μὲ τὸ πάλα... Μεγάλο, ὠρέ, θὰ γένῃ καὶ τὸ Ἀρβανίτη, ροῦχα φράγκικα θὰ βάνῃ, καπέλλο ψηλὸ θὰ φορέσῃ, ἀποζημίωσι θὰ ζητάῃ, Δημοκρατία θὰ κάνῃ, θέατρο θ' ἀνοίξῃ, ὀπερέττα θὰ γράφῃ καὶ γράμματα θὰ σπουδάζῃ, ὠρέ, ποὺ νὰν τὸ βγάνῃς τὸ περιοδικὸ δέκα-δέκα. Ἀβραντίμ σιχτίρ, ὠρέ, θὰ μακρύνῃ, ὠρέ, τὸ Ἀρβανία, στόμα του θ' ἀνοίξῃ Ἤπειρο θὰ χάψῃ, Σερβία θὰ χάψῃ, Ἰταλία θὰ χάψῃ, Ἀσία θὰ χάψῃ, Κεμαλῆ μπέη θὰ πιάνῃ ποὺ νὰν τὸ φέρνῃς στὸ Δυρράχιο νὰν τὸ ντουφεκᾶς σὰ σπουργίτη. Διπλωματία, ὠρέ, θὰ φτιάκῃ, πρεσβευτὲς θὰ σκαρώσῃ, δανειο θὰ πάρῃ, στρατὸ μπόλ'κο θὰ μαζώξῃ, κανόνια πολλὰ θ' ἀγοράσῃ, ἀερόπλανα θὰ ράψῃ, λίρα θὰ κόψῃ, συνδιάσκεψι θὰ κάνῃ, καυγὰς θ' ἀκούγεται, τὸ Ἀρβανία θὰ λέῃ ὄχι, τὸ Σύμμαχο θὰ τρέμῃ, πολλὰ λεπτὰ θὰ δίνῃ στὸ Ἀρβανία, θὰ λέῃ ναί, τὸ Σύμμαχο θὰ κουνάῃ κεφάλι ου. Γυναῖκες τῆς μόδας θὰ φτιάζῃ, μανίκια θὰ βγάλῃ, ντεκολτέδες θ' ἀνοίξῃ, αὐτοκένητο θὰ μπαίνῃ, ποὺ νὰν τὸ γλέπῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ χάνεται.

Πρά, πρά, πρά, ὠρέ... πίσω ὠρέ, πίσω... κάτω τὸ χαντζάρα, ὠρέ, τσολιὰ εἶσαι, Ἕλληνα εἶσαι, φέσι φορᾶς, τσαρούχια ἔχεις... ὠρὲ δὲν τὸ εἶπα τίποτις... Ἄσε με, ὠρέ, ποὺ ν' ἀλλάζω τὸ πανοβράκια δέκα-δέκα.

Ο ΒΕΛΗΓΚΕΚΑΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Λαβοὺς πολλὰς
χαρτεποστάλας καὶ ἐπισθολὰς
ἐξ ὑπερδιακοσίων
γηραιαὶ δεσφοινάς,
τουτέσθιν γερονδοκόρας γυ-
[μνάς.
ὅπερ διὰ νὰ θέσω τὰς φωνάς,
ἤγουν νὰ ρίφσω κραφγὴν
σθενδορείαν
κατ' ἐνανδίον
τῶν προσωπάτων τῶν Ζηλω-
τὴν ἀηδίαν [θῶν
Καθόπερ βουληθέντες
οἱ παγχακίστοι οὗτοι
ἀποκρυψέναι αἱ γυναὶ
μετὰ τῶν βραχίων, τὸν ποῦν
ἐπεὶ οὐκ χαμβερίζουν · [καὶ τὰ στήθη
ἀπὸ τοιάπτας μεζέδας οἱ γερονδεῖς,
συνέπραχσον δὲ τὸν λογαριασμὸν
ἄνεπ τοὺς ἐσθιατορεῖς,
διὰ τᾶπτα ἤρξατο ὄζουσα ἡ παλαμίς.
τὸ ὁποῖον - ἐπικεκρεμαμένη ἡ καταιγὶς
τῶν κατραπακίων.
Δέπτε οὖν, ἠγαπητοὶ Ἀτθαῖαι καὶ Ἀτθοί,
ὑπανδήσωμεν ἀπτοὺς
μετὰ κλάδων καὶ λαμβαδῶν
κατέξωθεν τῶν τειχῶν
τοῦ ἄστεος τῶν Ἀθηνῶν
καὶ λέξωμεν καὶ κράξωμεν
τὸ ὡς εὖ παρέστησαν φαιδρῶς
καὶ καταμαυρήσωμεν τὰς πλευρέας ἀπτῶν
ὀμβρελοειδῶς, τὸ ὁποῖον
ἵνα τί μὲ ὁρᾶτε, ὦ ἐμβόροι
τῶν ὀμβρελοπωλείων;

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΥΠΟ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ὁ σύζυγός σας, κυρία μου, δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ σᾶς ἀπαγορεύσῃ ν' ἀγαπήσετε ἕναν ὅπως πρέπει κύριον, ὁ ὁποῖος προέβη εἰς τὴν ἐνοικίασιν γκαρσονιέρας μόνον διὰ χάριν σας. Μὴ λησμονῆτε, ἀγαπητή μου πανδρεμένη, ὅτι ἡ καρδιὰ κάθε γυναικὸς ὁμοιάζει μὲ ναόν. Φυσικὸν λοιπὸν εἶνε εἰς τὸν ναὸν νὰ ὑπάρχουν δύο ψάλται. Ὁ δεξιὸς ψάλτης εἶνε σήμερον ὁ σύζυγός σας. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ γίνω ἐγὼ ὁ ἀριστερός.

Θὰ ζήσωμε μαζῆ, μικρή μου Μιράντα, δύο περίπου μῆνας. Ἕνα μῆνα ὡς φίλοι καὶ ἕναν ὡς ἐρασταί. Κατόπιν θὰ φροντίσωμεν καὶ οἱ δύο διὰ τοὺς ἀντικαταστάτας. Καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐλπίζω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ὁ φίλος μου Ἀλκιβιάδης ἐγνώρισεν ὅλα τὰ γοῦστα σας καὶ τὰς ἰδιοτροπίας σας καὶ θὰ εἶνε πρόθυμος νὰ γίνῃ γιὰ σᾶς ἕνας καλὸς ἐραστής, ὕστερα ἀπὸ μένα. Αὔριον θὰ τοῦ μιλήσω γιὰ σᾶς. Κάθεται ὁδὸς Πατησίων 855. Ἡσυχάσατε, ἀγαπητή μου Μιράντα, καὶ θὰ φροντίσω.

Τί ψυχρὰ γυναῖκα, Θεέ μου... Φοβοῦμαι μήπως ὁ μακαρίτης ὁ σύζυγός σας ἐπέθανεν ἀπὸ ψῦξιν. Σᾶς ἐμέθυσα καὶ ὅμως οὔτε ἡ παραμικρὰ λάμψις πόθου δὲν ἐφάνη στὰ μάτια σας. Σᾶς εἶπα μυριάδας ἐρωτικῶν ἱστοριῶν, ποὺ μποροῦσαν νὰ διαγείρουν καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν προγόνων σας καὶ ὅμως οὐδένα σκίρτημα ἐκ μέρους σας, καμμιὰ κλῖσις τοῦ σώματος. Εἶσθε δι' ἐμὲ ἕνα ἄγαλμα, ποὺ ματαίως προσπαθοῦσε νὰ ἐμψυχωθῇ ἀπὸ τὴν δική μου φωτιά... Ἄ, καλή μου φίλη, φαίνεται πὼς τὸ Μοναστῆρι σὲ κακοσυνήθησε. Σήμερον ὅμως ἀπαγορεύεται ν' ἀνάβῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν φωτιὰ τοῦ ἄλλου.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΟΥΤΙΕΝ

Μέσα στὸ τραῖνο τῆς Κηφισσιᾶς τῶν 8.20 π. μ. ὁ νεαρὸς κ. Μάριος ἐπέτυχεν ἕνα λησμονημένο δεματάκι. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸν εὐνοοῦσεν ἡ τύχη καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν κλωτσίσῃ. Τὸ ἐπῆρεν λοιπὸν ὡραῖα-ὡραῖα καὶ θριαμβευτικὰ τὸ μετέφερε στὴν γκαρσονιέρα του. Περιεῖχε ἕναν καλλιτεχνικώτατον πειρασμὸ— ἕνα σουτιὲν ἀπὸ λευκὴν βατισταν.

—Ποιὸς ξέρει, ἐσκέφθη, ἀπο ποιὰ ὡραῖα χεράκια ἔπεσε.

Καὶ προοιωνιζόμενος τρυφερὸν κελεπούριον, ἐδημοσίευσε τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν ἑξῆς δήλωσιν:

«Παρακαλεῖται ἡ δεσποινίς, ἡ ὁποία ἐλησμόνησε χθὲς εἰς τὸ τραῖνο τῆς Κηφισιᾶς τῶν 8.20 ἕνα ρὸζ δεματάκι νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Χαριλάου Τρικούπη 1043 νὰ τὸ παραλάβῃ».

Ὁ νεαρὸς κ. Μάριος ἐφαντάζετο ὅτι γρήγορα θὰ τοῦ κτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς γκαρσονιέρας του κάποια δεσποινίς, μὲ τολμηρὰν ἀμφίεσιν, μὲ κατακόκκινα τ' αὐτάκια ἀπὸ τὴν ντροπὴ καὶ μὲ χειλάκια, ποὺ θὰ ἔσταζαν μέλι, ὅταν θὰ τοῦ μιλοῦσαν. Εὐχαρίστως αὐτὸς θὰ τῆς παρέδιδε τότε τὸ σουτιέν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐννοοῦσε ποτὲ νὰ περιορισθῇ εἰς ἕνα ξηρὸν «μερσὶ» ἀπὸ τὸ στόμα τῆς δεσποινίδος. Ἦταν βέβαιος ὅμως ὅτι τὸ σουτιὲν θὰ τὸν ἱκανοποιοῦσε διὰ τὰς περιποιήσεις, ποὺ τοῦ ἐπειδαψίλευσε καί, εὐτυχὴς διὰ τὴν νέαν του κατάκτησιν, ἄρχισε νὰ τρίβῃ τὰ χέρια του καὶ νὰ τακτοποιῇ τὰ μπιμπελὸ τῆς γκαρσονιέρας του.

Ἕν' ἀπόγευμα, ὕστερα ἀπὸ δύο ἡμέρες, ἕνας ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ τὸν ἐπισκέφθη.

—Εἶσθε ὁ κύριος, ποὺ εὑρήκατε τὸ σουτιέν; τὸν ἠρώτησεν.

—Ὁ ἴδιος, ἀπήντησεν ὁ Μάριος, στενοχωρηθεὶς ὀλίγον.

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ δώσετε. Ἤμουν ἀφηρημένος φαίνεται καὶ τὸ ἐξέχασα στὸ τραῖνο.

—Ἀλλά.., ἔκανεν ἀπογοητευμένος ὁ Μάριος, σεῖς...

—Ἀμφιβάλλετε... Μὰ σᾶς βεβαιῶ ὅτι τὸ πραγματάκι εἶναι τόσο μικρόν.,. ἕνα σουτιέν.. Μεταξύ μας, κύριε, δὲν θὰ ἔπαιζε καθόλου ρόλον, ἐνῷ γιὰ μιὰ γυναῖκα...

—Ὥστε τὸ προορίζετε γιὰ δῶρον;

—Ὑπάρχουν καὶ ἰδιότροπες μαιτρέσσες, φίλε μου. Φαντασθῆτε, ἡ δική μου ἔχει μανίαν μὲ τὰ σουτιέν... Πολὺ περίεργη γυναῖκα ἀλήθεια. Ἐνῷ εἶναι τόσον φιλάρεσκη δὲν χωνεύει τὰ κοσμήματα.,.

—Μπᾶ!

Ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε καθήσει πλέον καὶ οἱ δύο συζητοῦσαν γιὰ τὶς γυναῖκες, μὲ τὴν εὐκολίαν ἐκείνην δύο φίλων, ποὺ ἔχουν καὶ οἱ δύο μαιτρέσσαν...

—Εἶνε τρομερὸ κορίτσι ἡ Διάνα, φίλε μου. Προχθὲς ἤθελε νὰ μοῦ ἀντισταθῇ. Τῆς ἔσχισα, καταλαμβάνεις, τὸ σουτιέν της... Ὑπεχρεώθην ὅμως νὰ τῆς ἀγοράσω ἀμέσως ὅμοιο, διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, δὲν θὰ μ' ἐδέχετο πειά. Καπριτσιόζες πολὺ αὐτὲς ἡ Ἰταλίδες...

—Εἶναι Ἰταλίδα; ἠρώτησεν ὁ Μάριος συνοφρυωμένος.

—Ναί!... Ἔπαιζε πέρσυ στὸ Μελόδραμα. Ἀλλὰ γιατὶ ἀνησυχήσατε; Τὴν γνωρίζετε;

—Κάπως, ἔκανεν ὁ Μάριος κατακίτρινος.

Παρέδωκε τὸ δεματάκι στὸν ἀξιωματικό, ἐκεῖνος τὸν εὐχαρίστησε κ' ἔφυγε, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ὁδηγίας.

Τὸ βράδυ ὁ Μάριος ἔτρεξε στὴν ἐρωμένη του.

—Εἶσαι μιὰ τιποτένια τῆς εἶπε. Ἔχεις ἐραστὴν καὶ μάλιστα ἕναν ἀξιωματικό.

—Ὀνειρεύεσαι μπεμπέ μου, τοῦ ἀπήντησεν ἡ ἐρωμένη του.

—Διάνα, ἔκανεν ὁ Μάριος, ξέρω καλὰ πὼς τὸν ἀγαπᾷς καὶ ὅτι σοῦ προσέφερε κι' ἕνα σουτιέν.

—Πολὺ καλά. Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς μοῦ ἔσχισε κάποιο, πὼς τοῦ ἀντιστάθηκα... καὶ θὰ τοῦ ἀντιστέκομαι πάντα... Δὲν σὲ εὐχαριστεῖ αὐτό, μικρέ μου;

Λησμονεῖς ὅτι τώρα ποὺ θὰ πᾶς κληρωτὸς οἱ ἀξιωματικοὶ μᾶς χρειάζονται.

Ὁ Μάριος ἐζύγιασε τὰ πράγματα καὶ βρῆκε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμένῃ περισσότερον.

Ἔδωσε ἕνα ραντεβοῦ στὴν ἐρωμένη του γιὰ τὰς 10 κ' ἔφυγεν... ἱκανοποιημένος.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

MARIA CORELLI

ΓΚΛΟΡΙΑ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Δίδος ALEX

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ποῖος σᾶς εἶπε ὅτι τὸ ἰδικόν μας σύστημα δὲν εἶνε ὀργανωμένον ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς θρησκείας; ἀνέκραξεν. Μήπως ὁ Παντοδύναμος σᾶς ἔδωκε τὴν γνώμην του; Ὁ παναγιώτατος, ἐγκαταλείψας τὸ ὑποκριτικὸν ὕφος του, κάμει ἕνα κίνημα θυμοῦ, τὸ ὁποῖον ἰδὼν ὁ δὲ Λανουὰ ἔκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος του, ἀλλὰ ὁ Βασιλεὺς τοῦ ἔνευσε νὰ μείνῃ ἀκίνητος καὶ ὑπήκουσε μὲ φανερὰν δυσαρέσκειαν.

—Εἶμαι προετοιμασμένος δι' ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ εἰπῆτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Βασιλεύς.—Κατὰ τὴν γνώμην σας ἡ ἰδική σας Ἐκκλησία εἶνε ἡ μόνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατέρχεται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, κατὰ τὴν ἰδικήν μου ὅμως γνώμην ὁ Θεος, ὅστις εἶνε δίκαιος, δὲν γνωρίζει ἀποκλειστικότητας! Εἴπατε ὅτι αἱ Κυβερνήσεις εἶνε πρόσκαιροι, ἀλλὰ λησμονῆτε ὅτι ὅλοι εἴμεθα πρόσκαιροι, διότι ὅλοι εἴμεθα πλάσματα τοῦ Θεοῦ, σεῖς ὅπως καὶ ἐγώ!

Ὁ Ντὲλ Φόρτι ἤκουε μὲ σκυμένην τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους, ὁ δὲ σὲρ Ροζὲ, ποὺ ὑπωπτεύετο κάθε του κίνησιν, τὸν ἐκύτταζεν ἀσκαρδαμυκτεί..

—Ἀλλὰ ἂς μὴ ἐξερχώμεθα τοῦ θέματος, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἄναξ. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας, τὴν ὁποίαν ζητεῖτε νὰ λάβητε ὑπὸ τὴν κατοχήν σας, ὑποβάλλουν ἐνστάσεις. Δὲν σᾶς θέλουν καὶ μοῦ τὸ λέγουν μὲ ὅλους τοὺς τρόπους, δι' ἐπανειλημμένων ἀναφορῶν, αἱ ὁποῖαι, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δὲν τοὺς παρουσιάζουν τόσον ἀμόρφωτους καὶ βαρβάρους.

—Ὥστε ἀρνῆσθε τὴν παραχώρησιν, Μεγαλειότατε; ἠρώτησεν ὁ Ντὲλ Φόρτι μὲ συγκρατημένον πάθος.

—Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τὸ κάμω διὰ νὰ εὐχαριστήσω αὐτοὺς ποὺ ἔκαμαν ἐπίκλησιν.

—Τότε ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃ ἡ Μεγαλειότης σας νὰ παρατηρήσω ὅτι τὸ περισσότερον μέρος αὐτοῦ τοῦ ἐδάφους ἀνήκει εἰς ἰδιώτας, οἱ ὁποῖοι εἶναι διατεθιμένοι νὰ μᾶς τὸ πωλήσουν.

Μία ἔξαψις θυμοῦ ἔκαμε τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως νὰ λάμψῃ.

—Ἂν τὸ πωλοῦν θὰ τὸ πωλήσουν εἰς ἐμὲ καὶ ὄχι εἰς ἄλλον! εἶπε μὲ τόνον φωνῆς μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησιν.—Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, Αἰδεσιμώτατε, ὅτι ὁ λαός μου ἐζήτησε τὴν προστασίαν τοῦ Βασιλέως του καί, μὰ τὴν πίστιν, μου δὲν θὰ τοῦ τὴν ἀρνηθῶ!

Ἐπηκολούθησε μακρὰ σιγή. Ὁ σὲρ Ροζὲ δὲ Λανουὰ ἀνέπνευσε βαθιά, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ἐξιχνιάζῃ τὸ ἀνεξιχνίαστον πρόσωπον τοῦ Ντὲλ Φόρτι, τὸ ὁποῖον ἐφωτίζετο αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπὸ ἕνα σατανικὸ χαμόγελο, ἐνῷ ἔλεγε:

- Ἡ Μεγαλειότης σας βεβαίως εἶναι ἡ μόνη ἁρμοδία νὰ κονονίζῃ τὰς ὑποθέσεις της, ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὑπεράνω ὅλων ἡμῶν ἵσταται ἡ Ἐκκλησία καὶ εἶναι ὁ ἀνώτατος Κριτής.

—Ἀκοῦστε, Αἰδεσιμώτατε, διέκοψεν ὁ Βασιλεύς, δὲν συνηντήθημεν διὰ νὰ φιλονικήσωμεν περὶ θρησκείας. Ἡ ἰσχύς μου εἶνε πρόσκαιρος, τὸ εἴπατε, ἡ ἰδική σας εἶνε αἰωνία, ἑπομένως πλέον δυνατή. Ἐπιστρέψετε λοιπὸν εἰς τὸν Βικάριόν σας, μεταβιβάσατέ του τὴν ἀπάντησιν ποὺ σᾶς ἔδωκα καὶ προσθέσατε ἀκόμη ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ κάμω τὴν παραχώρησιν ποὺ μοῦ ζητεῖ, ἂν κερδίσῃ τὴν ἀγάπην τῶν κατοίκων ἐκείνης τῆς περιφερείας καὶ παρακαλέσουν αὐτοὶ μόνοι των διὰ τὴν ἵδρυσιν μιᾶς τοιαύτης ἀποικίας. Μὴ φαντασθῆτε ὅτι εἶμαι προκατειλημμένος, ἀλλὰ πρὸ πόντων θέλω νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ὑποτελεῖς μου,

Ὁ Ντὲλ Φόρτι ἐμειδίασεν ἐκ νέου.

—Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, εἶπεν, ἀλλὰ μήπως καὶ ἐμεῖς δὲν εἴμεθα ὑποτελεῖς σας;

- Ὄχι τόσον, ἀφοῦ ἀναγνωρίζετε ὡς μόνον ἄρχοντα τὸν Ποντίφηκα. Ἀλλά, ἐπαναλαμβάνω, σκοπός μας δὲν εἶναι νὰ συζητήσωμεν. Ἤλθατε νὰ μοῦ ζητήσετε κάτι καὶ σᾶς ἔδωκα τὴν ἀπάντησιν ποὺ ἐνόμιζα καθῆκόν μου νὰ δώσω. Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ προσθέσω.

Ὁ Ντὲλ Φόρτι, λίαν προσβεβλημένος, ἐννόησεν ὅτι τοῦ ὑπεδεικνύετο νὰ φύγῃ καὶ ἡ φιλοτιμία του τοῦ ἐπέβαλε νὰ μὴ μείνῃ οὔτε λεπτὸν περισσότερον.

—Θὰ μεταβιβάσω τὴν ἀπάντησίν σας, εἶπε, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!..

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ Βασιλεὺς ἐμειδείασεν εἰρωνικὰ καὶ παρηκολούθησε τὸν ἀντίπαλόν του διὰ τοῦ βλέμματος, ἕως ὅτου τὸν εἶδε νὰ ὑποκλίνεται βαθύτατα καὶ ἀκολούθως νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν. Ὁ σὲρ Ροζὲ ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ, εἶτα, ἐπιστρέψας πλησίον τοῦ Κυρίου του, ἐστάθη εἰς στάσιν προσοχῆς ὀλίγον ἀνήσυχος. Ὁ Βασιλεὺς τὸ παρετήρησε καὶ τοῦ εἶπε γελῶν:

—Τί τρέχει, δὲ Λανουά; Φαίνεσαι νὰ ἀπορῇς ποὺ διὰ πρώτην φορὰν ὡμίλησα ὅπως ἔπρεπε.

—Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν αὐτός, εἶνε κάποτε πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ ὁμιλῇ κανείς ὅπως πρέπει.

—Ἐπικίνδυνον! Κίνδυνος! Τί παράξενες λέξεις ποὺ τὰς ἐφεῦρον οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ δικαιολογοῦν τὴν δειλίαν των! Ἕνας εἶνε ὁ πραγματικὸς κίνδυνος: Ὁ θάνατος! καὶ αὐτὸν δὲν τὸν ἀποφεύγει κανεὶς ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ. Εἴτε ἥρως εἶνε, εἴτε δειλός.

—Πράγματι, ἀλλά..

—Ἀλλὰ τί; διέκοψεν ὁ Βασιλεὺς—Ἂν μὲ ἀγαπᾷς, δὲ Λανουά, μὴ μὲ κυττάζῃς μὲ τόσο τρομαγμένο ὕφος. Δὲν σοῦ πηγαίνει διόλου. Ἄκουσέ με τώρα: Ὅταν ἔλθουν οἱ δημοσιογράφοι νὰ ζητήσουν νέα εἰπέ τους ἀπεριφράστως ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἠρνήθη τὴν παράδοσιν τοῦ Κτήματος εἰς τοὺς Ἰησουΐτας καὶ νὰ τὸ καταστήσουν γνωστὸν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

—Μεγαλειότατε, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ ἔμπιστος αὐλικός, διερχόμεθα κρισίμους στιγμάς.

- Ὅσο γι' αὐτὸ ἔχεις δίκαιον. Τὰς κρισιμωτέρας ἴσως καὶ θὰ μοῦ χρησιμεύσῃς δὲ Λανουά, θὰ ζητήσω τὴν βοήθειάν σου.

—Τὴν βοήθειάν μου! Ἡ ζωή μου σᾶς ἀνήκει, Μεγαλειότατε, τὸ γνωρίζετε!

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ Βασιλεὺς τοῦ ἐνεχείρησε δύο σφραγισμένας ἐπιστολάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Τὸ Μαγευμένο Νησὶ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Βασιλεύς, συνεννοηθεὶς μετὰ τῆς συζύγου του, ἀπεφάσισαν νὰ μεταβοῦν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ περιφήμου Νησιοῦ διὰ ν' ἀνακαλύψουν τί ἦτο αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἦλκυε τὸν Διάδοχον, ὥστε νὰ τὸ ἐπισκέπτεται κάθε ἀπόγευμα. Καὶ πράγματι. Διατάξας τὴν θαλαμηγόν του νὰ ἑτοιμασθῇ, ἐξεκίνησαν κατὰ τὰς τρεῖς. Τὸ Νησὶ δὲν ἀπεῖχε εἰμὴ δυὸ ὥρας καὶ μάλιστα μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ ἀνέπτυξεν ἡ Βασιλικὴ θαλαμηγὸς στὰς 4 1]2 εἶχαν φθάσει εἰς τὸ Νησί.

Πρῶτος ἀπεβιβάσθη ὁ δὲ Λανουὰ καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς ὀλίγους περιέργους, ποὺ εἶχαν τρέξῃ εἰς τὴν προκυμαίαν, τὴν ἄφιξιν τῶν Βασιλέων. Ἀλλὰ οἱ κάτοικοι τοῦ Νησιοῦ δὲν ἦσαν διόλου φιλόξενοι καὶ οὐδόλως συνεκινήθησαν, ὑπέδειξαν μόνον ἕνα γέροντα μὲ ὁλόλευκα μαλλιὰ ποὺ ἐστέκετο παρόμερα καὶ ἐκύτταζεν ἀφῃρημένος πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλαμηγοῦ.

Ὁ δὲ Λανουὰ τὸν ἐπλησίασε μὲ εὐγένειαν, τὸν ἐχαιρέτησε καὶ τοῦ εἶπεν.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἤθελε νὰ κάμῃ μίαν ἔκπληξιν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Νησιοῦ καὶ ἦλθε μετὰ τῆς Σεπτῆς Συζύγου του νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ. Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνην νὰ χρησιμεύσετε ὡς ξεναγός; Μᾶς εἶπαν ὅτι εἶσθε ὁ μόνος κατάλληλος.

Ὁ γέρων, ποὺ ἦτο ἕνας περίεργος τύπος ἐκκεντρικοῦ φιλοσόφου, τὸν ἐκύτταξε προσεκτικὰ καὶ τοῦ ἀπήντησε, χωρὶς νὰ κρύψῃ τὴν δυσαρέσκειάν του.

-Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἀξιοπερίεργον ἐδῶ δι' ἕνα Βασιλέα, ἀλλὰ τὸ σπῆτι μου μπορεῖ νὰ τὸν δεχθῇ ἂν θέλῃ. Δὲν εἶμαι ὑπήκοός του, ἀλλὰ ὅπως δήποτε ζῶ εἰς τὸν τόπον ποὺ κυβερνᾷ καὶ εἶμαι διατεθιμένος νὰ τὸν ὑποδεχθῶ, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος νὰ τὸ κάμῃ.

Ὁ σὲρ Ροζὲ ἐκύτταξε τὸν ἀλλόκοτον αὐτὸν ἄνθρωπον, ὑπεκλίθη μὲ εὐγένειαν καὶ τὸν ἠρώτησε:

—Τὸ ὄνομά σας, παρακαλῶ;

—Ὀνομάζομαι Ρενὲ Ρονσὰρ καὶ ἕνα ναυάγιο μὲ ἐπέταξεν ἐδῶ πρὸ χρόνων... Ἔκτοτε ἔμεινα.

Ὁ δὲ Λανουὰ ἐνεθυμήθη ἀμυδρῶς πως ὅτι εἶχεν ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος περὶ ἑνὸς φιλοσόφου, ὅστις ἔζη μεμονωμένος εἰς μίαν καλύβην, τὴν ὁποίαν μόνος του εἶχε κατασκευάσει ἀπὸ συντρίμματα πλοίων, καί, χωρὶς περισσοτέρας διατυπώσεις, ὡδήγησε τὸν γηραιὸν φιλόσοφον ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, ὅστις εὐθὺς ἅμα τῇ θέᾳ του ἐξεπλάγη μὲ τὴν εὐγένειαν καὶ τοὺς ἱπποτικοὺς τρόπους του. ὁ δὲ ἐνθουσιασμός του ἐκορυφώθη ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν ἰδιόρρυθμον καλύβην τοῦ Ρονσάρ, ἥτις δὲν ἐστερεῖτο καλαισθησίας, οὐδὲ γούστου, παρὰ τὴν ἁπλότητά της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ σὰν νὰ βρῆκε κάποια ἀπροσδόκητη δύναμι, ἐτραβήχθηκε καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἀπάθεια τώρα:

- Πρέπει νὰ φύγῃς... Ἐγὼ πάω στὴν προσευχή μου. Ἴσως ὁ θεὸς μᾶς λυπηθῇ. Ἐκεῖνο ποὺ σοῦ παραγγέλλω σοβαρά, εἶνε νὰ μὴ χάσῃς τὴν ἐλπίδα. Αὐτὸ τὸ ἀπαιτῶ.

* * *

Ἐκεῖνος ἔφυγε καὶ ἡ Δώρα ἐγύρισε εἰς τὸ κελλί της.

Ἡ Εἰρήνη ἔσπευσε νὰ τὴν ἰδῇ.

Καὶ ἐτρόμαξε στὴ θέα της.

– Τί ἔχετε; τὸ πρόσωπό σας...

– Ναί, κἄτι εἰδήσεις... δὲν εἶνε τίποτε...

– Ἄ, κυρία, πῶς λυποῦμαι.

Καὶ ἡ Δώρα ἔσπευσε ν' ἀλλάξῃ ὁμιλία καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ ἑτοιμάσουν τὸ γεῦμά τους, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ γίνῃ πειὰ λόγος γιὰ τὴν πρωϊνὴ ἐπίσκεψι τοῦ πατέρα της.

Ὁ Χάρης ἐπέστρεψε συντετριμμένος εἰς τὸ σπῆτι του.

Ὁ Τώνης τὸν ἐπερίμενε στὸ γραφεῖο.

Ἀγωνιοῦσε κι' αὐτὸς νὰ μάθῃ εἰδήσεις γιὰ τὴ Δώρα του.

Μόλις τὸν εἶδε ἐτινάχθηκε ὄρθιος.

Λοιπόν;

Ὁ Χάρης ἐπροσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του.

Εἶναι ἐντελῶς καλά, εἶπε μὲ ὕφος ὅσο μποροῦσε καθησυχαστικό.

—Πέστε μου λοιπόν, τὴν εἴδατε ἀπὸ κοντά; τί σᾶς εἶπε; Πῶς δὲν ἦρθε;

Θὰ μείνῃ ἀκόμη λίγο. Θέλω ν' ἀναλάβῃ ἐντελῶς.

Καὶ ἐσιώπησε ὁ Χάρης.

Ὅσο καὶ ἂν ἐπροσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του ἐφανέρωσε κάποια ψυχρότητα γιὰ τὴν ἐπίσκεψί του.

Ἐφαίνετο συλλογισμένος καὶ δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ μιλήσῃ.

Ὁ Τώνης τὸ ἐπρόσεξε.

Δὲν ἔβλεπε τὴ χαρὰ ποὺ ἐπερίμενε στὸ πατέρα...

Ἀπὸ ἡμέρες κάποια ὑποψία τὸν ἐβασάνιζε.

Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς Δώρας γι' αὐτόν, κατ' ἀρχὰς τοῦ ἔκαμε κατάπληξι.

Ἔπειτα, σιγά, σιγά, ἄρχισε νὰ τὴν δικαιολογῇ.

Ἔπειτα πάλιν ἄρχισε νὰ τὴ βρίσκῃ ὕποπτη.

Τί ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ ἐπιμονή της νὰ μὴ δέχεται νὰ τὸν ἰδῇ;

Πῶς ἐδέχθη τὸν πατέρα της;

Καὶ πῶς ἀφοῦ ἀνέρρωσε δὲν ἦλθε;

Καὶ γιατὶ ὁ κ. Χάρης φαίνεται μελαγχολικός;

Ὅλες αὐτὲς ἡ ἀπορίες συνεκεντρώθησαν σὲ μιὰν ἐρώτησι:

Κύριε Χάρη, τί συμβαίνει;

Ἐκεῖνος ἔδειξε μιὰ ἔκπληξι προσποιητή.

Ἀλλὰ ὁ Τώνης ἐπανέλαβε:

—Ἡ Δώρα μας δὲν μᾶς ἔχει συνειθίσει νὰ κρύβῃ τίποτε. Ἀλλὸ τὴ φορὰ αὐτή, κάτι ὑπάρχει, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ μαντεύσω. Σ' ἐσᾶς θὰ τὸ εἶπε βέβαια. Γιὰ μένα δείχνει κἄτι σὰν ἀποφυγή. Αὐτὸ μοῦ δίνει κάποιο δικαίωμα. Δὲν εἶν' ἔτσι, πατέρα;

—Ἐλπίζω πὼς δὲν εἶναι τίποτε.

—Ἐλπίζετε; Λοιπὸν ξέρετε κἄτι περισσότερο ἐσεῖς. Γιὰ νὰ ἐλπίζετε θὰ πῇ ὅτι φοβᾶστε. Κύριε Χάρη, πέστε μου τί συμβαίνει. Εἶμαι ἕτοιμος ν' ἀκούσω κάθε παράπονό της. Ἴσως πρόκειται γιὰ παρεξήγησι. Μιλῆστε μου. Τὸ ἀπαιτῶ μὲ τὸ δικαίωμα ὄχι τοῦ μνηστῆρος, ἀλλὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπᾷ τὴν κόρη σας. Πρέπει νὰ γνωρίζω. Μὲ φέρνετε σὲ θέσι δύσκολη. Δὲν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΟΣΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΠΟΙΑΝ ΘΑ ΕΚΛΕΓΑΤΕ ΩΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΝΑΝ;

Τα Καλλιτερα Διηγηματα

ΟΙ ΔΥΟ ΕΡΑΣΤΑΙ

—Βάλε τα ἐδῶ, εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια, μὲ φωνὴ σιγανή, σκουπίζουσα τὰ μάτια της.

Καὶ τὸ παιδὶ προσεκτικὰ ἀκούμπησε δύο σταυροὺς ἀπὸ ἄνθη λευκὰ καὶ ρὸζ ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι καὶ ἔφυγε. Σχεδὸν ἀμέσως ἕνας νέος μελαχροινὸς ὥρμησε ἀπὸ τὴν πόρτα, ποὺ εἶχε μείνει ἀνοικτὴ καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴ γρηὰ ὑπηρέτρια, ἐνῷ στὸ πρόσωπό του ἦταν γραμμένη ἡ ἀγωνία.

—Πῶς εἶναι ἡ κυρια, Μαρία;

—Ἀλλοίμονον, κύριε! καὶ ἕνας λυγμὸς ἐσυμπλήρωσε τὴ φράσι της.

Ὁ νέος δὲν ἤθελε περισσότερα γιὰ νὰ καταλάβῃ. Ἄλλως τε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὰ μάτια του ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τούς νεκρικοὺς σταυροὺς καὶ μόλις ἐστηρίχθη εἰς ἕνα ἔπιπλο γιὰ νὰ μὴν πεσῃ.

—Πέθανε χθὲς τὴ νύχτα χωρὶς ἀγωνία, ἐξήγησεν ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια, θέλουσα νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

—Πέθανε!.. πέθανε! ἐπανέλαβεν ὁ νέος, σὰν νὰ μὴν ἐκαταλάβαινε τὴν ἔννοια αὐτῆς τῆς λέξεως καὶ τὰ μάτια του ἔμειναν ἀπλανῆ. Ἐκύτταξε λίγες στιγμὲς σὰν χαμένος καὶ ὕστερα ἐρώτησε, δείχνοντας τὸ διπλανὸ δωμάτιο.—Εἶν' ἐκεῖ;

—Ναί, ἀπήντησεν ἡ Μαρία—ἀλλὰ δὲν μπορῆτε νὰ μπῆτε, κύριε Γιῶργο... εἶνε ὁ κύριος μέσα...

—Δὲν μὲ μέλλει, θέλω νὰ τὴν ἰδῶ.

Ἐπροχώρησε λίγα βήματα, ἀλλὰ ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια τοῦ ἔφραξε τὸν δρόμο.

—Ὄχι, κύριε Γιῶργο, εἶπε, μὴ ξεχνᾶτε πῶς ἐρχόσαστε πάντα κρυφὰ σὰν ἐξοῦσε ἡ κυρία... καὶ ὁ κύριος δὲν ἤξευρε τίποτε... φαντασθῆτε ἂν τὸ ἐμάθαινε τώρα..

—Θὰ τὴν δῶ! θέλω νὰ τὴν δῶ καὶ ἂς μὲ σκοτώσῃ! ἀνέκραξεν ὁ νέος. Ξέρεις καλὰ πὼς ἐμένα ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸν τὸν εἶχε μόνον γιατὶ τὸν ἐλυπότανε...

Ἡ φωνή του ἦταν ἀρκετὰ δυνατὴ καί, ὡς ἦταν ἑπόμενο, ἀκούστηκεν ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἄνοιξε ξαφνικὰ ἡ πόρτα καὶ ἕνας κύριος μεσῆλιξ ἐφάνηκε.

—Τὶ τρέχει; ἐρώτησε.—Τὶ εἶνε αὐτὲς ἡ φωνές;

Καθὼς κανεὶς δὲν τοῦ ἀπήντησεν, ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ νέου καὶ ἀπευθύνθηκε σ' αὐτόν.

—Ποῖος εἶσθε, κύριε; Τὶ θέλετε;

Ὁ Γιῶργος, μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι, ἐστέκετο ἀποκαμωμένος. Εἶχε χάσει διὰ μιᾶς ὅλο του τὸ κουράγιο! Τὸ κτύπημα γι' αὐτὸν ἦταν πολὺ δυνατὸ καὶ τὰ ἔβλεπε ὅλα μαῦρα.

—Θὰ σᾶς ἐξηγήσω, κύριε, ἔσπευσε νὰ δικαιολογήσῃ ἡ γρηὰ Μαρία, ὁ κύριος...

Ἀλλὰ μὲ ἕνα κίνημα ὁ κύριος, ποὺ εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο, τὸν διέκοψεν, ἐνῷ ὁ Γιῶργος, μὴ συγκρατούμενος πλέον, ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς:

—Ἄχ! κύριε, ἡ Λιζέττα πέθανε... εἶνε τρομερό!

Μία σατανικὴ σκέψις διῆλθε ἀπὸ τὸν νοῦ τοῦ κυρίου Νταλμπὲν καὶ ἐκύτταξε τὸν ἄγνωστον μὲ βλέμμα ἄγριον.

—Ποῖος εἶσθε, κύριε; Ἐξηγηθῆτε. Ἐγνωρίσατε ἴσως... ἄλλοτε... τὴ Λιζέττα καὶ τώρα ἐμάθατε πὼς πέθανε; Τὴν εἴχατε καμμιὰ φορὰ μαιτρέσα...πρὶν ἀπὸ μέ;.. Μιλῆστε!..

Ὁ Γιῶργος αἰσθάνθηκε διὰ μιᾶς ὅλο του τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι καί, ἀφοῦ ἐκύτταξε τὸν ἀντίπαλόν του κατὰ πρόσωπον, τοῦ ἀπήντησε, τονίζων ἑκάστην λέξιν:

—Τὴν εἶχα μαιτρέσα δύο χρόνια, κύριε.

—Πρὶν ἀπὸ μὲ βέβαια; ἐρώτησε μὲ ἀγωνίαν καὶ ὁ Γιῶργος, ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ καταπνίξῃ τὰ δάκρυά του, ἀνωρθώθηκε εἰς ὅλον του τὸ ἀνάστημα καὶ εἶπε μὲ ὑπερηφάνεια καὶ συγχρόνως μὲ θλίψιν:

—Ὄχι πρὶν ἀπὸ σᾶς.,. συγχρόνως μὲ σᾶς... καὶ τὶ μὲ μέλλει τώρα νὰ τὸ πῶ... ἐμένα ἀγαποῦσε πραγματικά.

—Σιωπᾶτε! λέτε ψεύματα! ἀνέκραξεν ὁ κ. Νταλμπέν, ἀλλὰ ὁ Γιῶργος ἐξηκολούθησεν ἀκράτητος:

—Ὄχι δὲν σωπαίνω! Θὰ τὸ φωνάζω! Τί μὲ μέλλει τώρα, ἀφοῦ αὐτὴ δὲν ὑπάρχει. Κάθε μέρα τὴν ἔβλεπα! Μόλις ἐφεύγατε βρισκόταν στὴν ἀγκαλιά μου! Πῶς τὴν ἀγαποῦσα! Πῶς μ' ἀγαποῦσε!

Ἐστάθηκε ἀπότομα, καὶ σὰν ἀποβλακωμένος ἐκύτταξε τὸν ἀντίπαλό του πιὸ συντετριμμένος. Τώρα εἶχε πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἐκρατοῦσε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χέρια.

Αἰσθάνθηκε ἕνα εἶδος οἴκτου, τὸν ἐσυμπάθησε καὶ ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος του.

Καὶ καθὼς ὁ κ. Νταλμπὲν ἔμενε σιωπηλὸς ὁ Γιῶργος ἐξηκολούθησε μὲ ἱκεσίαν:

—Ἀφῆστέ με νὰ τὴν 'δῶ. Ἂν ξέρατε πόσο ὑπέφερα τόσες ἡμέρες ποὺ ἦταν ἄρρωστη καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν ἰδῶ, γιατὶ εἴσαστε διαρκῶς μαζύ της!... Τοῦ κάκου περίμενα κρυμμένος ὁλόκληρες νύχτες, δὲν ἐφεύγατε καθόλου καὶ πέθανε ἡ Λιζέττα μου χωρὶς νὰ τὴν ἰδῶ!..

—Ἔχετε δίκηο, εἶπεν ὁ Νταλμπέν...Ἔπειτα τί τὸ ὄφελος κι' ἂν φωνάζω!..

Ἐσηκώθηκε καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς νεκρᾶς ἀφοῦ ἔνευσε εἰς τὸν νέο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Γιῶργος ἔκαμε λίγα βήματα καὶ εἰς τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας ἐστάθηκε, ἐστηρίχθηκε εἰς τὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ, ἐνῷ μὲ τὸ μανδῦλι εἰς τὸ στόμα του ἐπροσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς του. Ἐπλησίασε τὴ νεκρά, ἐγονάτισε κοντὰ εἰς τὸ ἀνθοστόλιστο φέρετρο καὶ ἀκούμπησε τὰ χείλη του εἰς τὰ παγωμένα χέρια.

—Λιζέττα! Λιζέττα!...

Γιὰ ὧρες πολλὲς δὲν ἀκούοντο παρὰ λυγμοὶ καὶ δάκρυα. Οἱ δύο ἐρασταί, ἑνωμένοι εἰς τὸν κοινὸ πόνο, ποὺ τοὺς ἐσπάραζε τὴν ψυχή, εἶχαν λησμονήσει πρὸς στιγμὴν τὸ μῖσος τους καὶ εἶχαν μοιράσει τὴ δυστυχία τους.

Μετάφρασις Α. Μ: **B. M. CROKER**

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΗΞΕΥΡΑΝ ΝΑ ΜΙΣΟΥΝ

«Θεόκριτε,

Μικρὸς καὶ ξυλένιος εἶσαι κ' ἐσύ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνδρες ποὺ προσπαθοῦν νὰ κάμουν πνεῦμα μὲ τὰς ἑταίρας. Τὰ ἑκατό σου χρυσᾶ τάλαντα, πού, φεύγοντας χθές, ἄφησες ἀπάνω στὸ κάθισμα τοῦ κήπου μου, μποροῦν νὰ σοῦ χρησιμεύσουν, μικρέ μου, γιὰ νὰ πληρώσῃς μερικὲς ἄλλες γυναῖκες, ἡ ὁποῖες θὰ ἔχουν περισσοτέρας ὥρας διαθεσίμους, γιὰ νὰ σὲ συνηθίσουν νὰ μὴ εἶσαι εὐφαντάστος καὶ νὰ προσβάλῃς τὴς γυναῖκες, γιατὶ δὲν ἔχεις τὴν δύναμιν νὰ τὰς ἐννοήσῃς. Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ ὅλα δὲν θὰ περιμένῃς, βέβαια, νὰ σοῦ ὁμολογήσω τὸ βαρὺ μῖσος μου. Σ' ἐμισοῦσα πάντα, Θεόκριτε, καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον σ' ἐδεχόμην συχνότερον ἀπὸ ὅλους. Κάθε νέα σου ἐπίσκεψις ἦτο δι' ἐσὲ καὶ ἕνας νέος ἐξευτελισμός. Ἡ τιμωρία σου θὰ εἶναι μεγάλη, διότι ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσῃς νὰ ἐννοήσῃς τὴν γυναῖκα. Ἄλλη ταπείνωσις θὰ ἐπερίττευε δι' ἐσέ. Φρύνη».

«Κύριε

Πρὸ παντὸς ὄχι προστυχιές, παρακαλῶ. Ἂν εἰς τὴν νέαν ἐρωτικὴν περιπέτειάν σας ἐτήρησα σιγὴν ἄκραν, τὸ ἔκαμα αὐτό, διότι κατ' οὐδένα λόγον θὰ ἤθελα νὰ σᾶς δώσω καὶ τὴν παραμικρὰν ὑπόνοιαν ὅτι πρόκειται περὶ ἑνὸς νέου σας ὀλισθήματος, ποὺ θὰ σᾶς ἐξαντλήσῃ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ποὺ ἐζητήσατε τὸ παίξατε καὶ μαζῆ μου τὸ αἰώνιο παιχνίδι σας—τῆς ὑποδιαιρέσεως τῆς γυναικός, ποὺ σᾶς ἠγάπησε, εἰς δούλην καὶ ἑταίραν, μία μόνον σκέψις μὲ ἀπασχολοῦσε δι' ἐσᾶς. Πῶς θὰ γίνῃ νὰ στερηθῆτε παντοτεινὰ τοῦ προνομίου τοῦ νὰ αἰσθάνεσθε τὸν ἔρωτα. Καί, δόξα τῷ Θεῷ, ἐπετύχατε, ταχύτερον ἀπὸ ὅσον ἤλπιζα, ἐκεῖνο, ποὺ ἐπεζήτουν. Ἡ κ. Ντὲ Ζιλανδρί, ἡ νέα σας φίλη, ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς θὰ σᾶς μεταβάλῃ εἰς γύψινον. Μετὰ ἕνα μῆνα δὲν θὰ δύνασθε πλέον οὔτε ν' ἀγαπήσετε. Ὦ, σᾶς βεβαιῶ, ὅτι αὐτὸ μὲ ἀρκεῖ. Κυρία Πομπαδούρ». **ROMÈO**

«ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ»

Η ΘΥΣΙΑ

XI

Μ' ἔφεραν πάλι στὴ φυλακή... Εἶμαι βέβαιος, Μαντέττα, πὼς δὲν θὰ ξανάβγω ἀπὸ δῶ μέσα... Ἡ μεγάλη πόρτα τοῦ κόσμου ἐκλείσθηκε πλέον γιὰ μένα... Ἀπόψε ξημερώθηκα στὸ παράθυρο... Ἔξω οἱ δρόμοι ἔλαμπαν ὡς τὸ πρωῒ ἀπὸ τὰ φῶτα... Καὶ ἄνθρωποι χαρούμενοι ἐπερνοῦσαν διαρκῶς. Γελοῦσαν κ' ἐτραγουδοῦσαν μὲ τὴς γυναῖκες των, μὲ τὰ παιδιά των, μὲ τοὺς δικούς των... Μοῦ διέφυγε πὼς εἶναι παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Ἀλήθεια, θυμᾶσαι Μαντέττα, πέρσυ αὐτὴ τὴ βραδειά; Ἔλαμπε τὸ σαλόνι σου ἀπὸ τὰ φῶτα... Πόσον ὡραία ἦσουν... Ἡ Κικούλα, ἀνεβασμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔπαιζε μὲ τὰ παιχνίδια της... Ἀγκαλιασμένοι οἱ δυό μας, Μαντέττα, καθήμεθα στὸ παράθυρο κι' ἐπεριμέναμε νὰ κτυπήσουν μεσάνυχτα, γιὰ νὰ καθήσουμε στὸ τραπέζι νὰ κόψουμε τὴ βασιλόπητα... Πόσον ἐγωϊστὴς εἶχα γίνει κοντά σου... Μέσα στὰ φῶτα τῆς γιορτῆς ἐλησμονοῦσα ἀκόμα καὶ πὼς ἐσκότωσα...

Ἐφέτος δὲν ἔχω οὔτε ἕνα φῶς μέσα στὸ κελλί μου. Μετὰ τὰς ὀκτὼ μοῦ ἀπαγορεύουν νὰ ἔχω φῶς. Κλεισμένος ἀπὸ παντοῦ, ἀπομονωμένος ἀπὸ ὅλους περιορίζομαι νὰ μετρῶ ἀπόψε τὴς εὐτυχισμένες στιγμὲς τῶν ἄλλων.

Καλὴ Πρωτοχρονιὰ σὲ ὅλους σας, ἀγαπημένα ἀνδρόγυνα, ἀγαπημένα παιδάκια... Μαντέττα μου, καλὴ πρωτοχρονιά... Σοῦ στέλνω κάτι ἔτσι γιὰ τὸν καλὸ χρόνο... Δὲν ξέρω ἂν θὰ τὸ λάβῃς... Μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ κλέψουν...

Ἐδῶ μέσα δὲν σοῦ δίδουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐνθυμῆσαι καὶ νὰ φροντίζῃς γιὰ ἄλλους, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δεσμοφύλακας.

XII

Ὁ δικηγόρος τῶν Ἀρνὼ μοῦ ἔστειλε σήμερα ἕνα γρᾶμμα, ἕνα γράμμα, φρικιαστικό. Μοῦ προτείνει μιὰ θυσία: Νὰ σοῦ συστήσω, Μαντέττα, νὰ παραδώσῃς εἰς τοὺς Ἀρνὼ τὴν Κικούλα, καὶ αὐτοὶ θὰ φροντίσουν, μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτουν ν' ἀποφυλακισθῶ. Ἀκόμα ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι τρομεροὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Τί γυρεύουν λοιπὸν ἀκόμα; Γιατὶ δὲν ἄφησαν νὰ καταδικασθῶ εἰς θάνατον; Ἔτσι δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ μοῦ συστήσουν τὴν τρομερὰν θυσίαν.

Νὰ τοὺς δώσουμε τὴν Κικούλα !.. Τώρα, Μαντέττα ποὺ βρίσκεσαι μακρυὰ συλλογίσου τὴν τρικυμίαν ποὺ θὰ σὲ συνέπαιρνε ἂν παρέδιδες τὴν Κικὴ στὰ χέρια τους... Εὐτυχῶς τώρα δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς πλέον τίποτε.

XIII

Ἐπῆρα χθὲς τὸ πρῶτο σου γρᾶμμα ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Ἐνόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ἤμουν ἐλεύθερος καὶ ἀνακουφισμένος, ἐνόμισα πὼς ἤμουν κοντά σου... Εὐχαριστῶ τὴν ἀδελφήν, σου, ποὺ σοῦ ἔγινεν ὁ καλόςσου ἄγγελος. Ἔχεις πολλοὺς ἀνθρώπους, Μαντέττα, γιὰ να σὲ ἀγαπήσουν καὶ νὰ σὲ μεταχειρισθοῦν στοργικά. Κράτησέ τους ὅλους κοντά σου. Μαζῆ τους θὰ ξεχάσῃς τὴν συμφορὰ ποὺ σοῦ ἔφερε τόσας περιπετείας.

XIV

Σήμερα μ' ἐπεσκέφθη ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν καὶ μ' ἐρώτησε ἂν θέλω νὰ μὲ μεταφέρῃ στὸ Μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, ὅπου στέλνουν τοὺς πειθήσυχους καταδίκους—αὐτοὺς πού ἔδειξαν τὴν καλλιτέρα διαγωγή. Ἐδέχθηκα καὶ αὔριο θὰ βρίσκωμαι μέσα στὸ Μοναστῆρι. Ἐκεῖ θὰ μπορέσω νὰ ζήσω ἥσυχος μὲ τὴν ἀνάμνησίν σου, Μαντέττα... Δὲν θὰ βλέπω πλέον τοὺς Ἀρνὼ καὶ θὰ μπορῶ νὰ σοῦ γράφω τακτικὰ γιὰ τὴν Κικούλα σου. Ὅλες τὴς ὧρες μου θὰ τὴς περνῶ στὴν ἐκκλησία καὶ θὰ μιλῶ στὸ Θεὸ γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸ παιδί σου... καὶ γιὰ κάποια ψυχή, γιὰ κάποια ψυχή..,Μαντέττα..

(Μετάφρασις Α. Δ—δ) **PAUL RENIAU**

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

Μέσ' στὸ πλούσιο κοιμητῆρι,
σὲ μιὰ πλάκα σκαλιστὴ
ὁλομόναχη εἶχες γείρει
κι' ἔκλαιγες γονατιστή.

Φώταγε μὲ περηφάνεια
τὸ καντῆλι τ' ἀργυρὸ
τόσα ἀμάραντα στεφάνια,
λευκὰ κρῖνα ἕνα σωρό.

Καὶ τὸ μαῦρο κυπαρίσσι,
ποὺ τὴ λύπη σου γροικᾷ,
τὤχαν ὅλο πλημμυρίσει
κελαϊδήματα γλυκά.

Δὲν ἐζήλεψα τὰ κρῖνα
ποὺ εὐωδιάζαν τὸν καϋμό,
μήτε τὰ στεφάνια ἐκεῖνα,
μήτε τὸν κελαδισμό.

Μήτε τ' ἀργυρὸ καντῆλι
στὴν ἀνθόπλεχτη γωνιὰ
ποὺ ἡ Ἐνθύμησι εἶχε στείλει
νὰ φωτάῃ τὴ Λησμονιά.

Μόνο ἐζήλεψα τὸ μνῆμα
ποὺ συχνά, μὲ βῆμα ἀργό,
θἄρχεσαι νὰ κλαῖς. Τὶ κρῖμα
νὰ μὴν εἶμαι μέσα ἐγώ !

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΑΤΘΙΔΑΣ

Προσέχετε, νεαραί μους ἀτθίδες, ὅταν πρόκειται νὰ στείλετε τὸ πρῶτο σας ἐρωτικὸ γράμμα εἰς τὸν καινούργιο ἐραστή σας. Πρὸ παντὸς προσέξατε πολὺ νὰ μὴν ἐπαναλάβετε τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο «πιστεύσατέ με ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἀγαπῶ εἰς τὴν ζωήν μου». Προτιμώτερον νὰ τοῦ δηλώσετε, ὅτι τὸν ἐγνωρίσατε καλὰ τὸν ἔρωτα. Ἔστε βέβαιαι ὅτι τότε ὁ δεύτερος ἐραστής σας δὲν θὰ ἀποτύχῃ εἰς ἐκεῖνα ποὺ ἀπέτυχεν ὁ πρῶτος. Δὲν θὰ σᾶς κάμῃ πρὸ παντὸς γκάφες. **ΝΟΡΑ**

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 10

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΑΚΤΟΥΑΛΙΤΕ

ΜΙΑ ΓΩΝΙΤΣΑ ΠΟΥ ΑΝΑΖΗ Η ΠΑΛΗΑ ΜΑΣ ΑΘΗΝΑ

Μιὰ βολτίτσα, ἐκεῖ κατὰ τὸ ἀπογευματάκι, στὰ στενὰ τῆς συνοικίας Εὐρυσακείου, πρὸς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, καὶ θὰ πεισθῆτε ὅτι ὅλα δὲν ἐνεκρώθηκαν ἀπὸ τὴν χαρακτηριστικὴν ζωὴ τῆς Παληᾶς Ἀθήνας.

Θὰ βρῆτε ἐκεῖ στὴ θέσι τους τὰ μικρὰ νοικοκυρεμένα σπιτάκια τῶν Γκαγκαραίων, μὲ τὰ ἱστορικὰ χαγιάτια των, ποὺ θυμίζουν τὴν Τουρκοκρατία, μερικὲς μορφές, μὲ ἁδρὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς παληᾶς Ἀθηναϊκότητος, κορίτσια νὰ περιποιοῦνται ἀκόμα τὴς γλάστρες τοῦ βασιλικοῦ, συνοδεύοντας κάθε χειρονομία καὶ μὲ μιὰ στροφὴ κἄποιων παληῶν Ἀθηναϊκῶν τραγουδιῶν, ποὺ ἔσπασαν κυθάρες κ' ἐρράγισαν καρδιές :

Σαν εἶσαι μοδιστρούλα
ποῦν' ἡ ποδίτσα σου
ποῦνε τὸ βελονάκι
κ' ἡ δακτυλίθρα σου:

Καὶ ἄλλο:

Ποιὰ εἶν' ἐκείνη
ποὺ κατεβαίνει
στὰ ὁλόμαυρα ντυμένη
ἀπ' τὸ βουνό.

Καὶ ἀπαντᾷ ἡ παρέα ἀπὸ τ' ἀπέναντι μπακαλικάκι, μέσα στὸ ὁποῖον διασώζεται ἀκόμα ἡ ἱστορικὴ κανάτα μὲ τὰ πολύχρωμα λουλούδια καὶ στὸν τοῖχο ἡ εἰκόνες τῆς ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου καὶ τῆς δολοφονίας τοῦ Δεληγιάννη.

Ἡ παρέα, ἀπὸ νέους ὅλους, ποὺ δὲν θέλουν νὰ χωνέψουν τὴν σημερινὴ μεταβολὴ τῆς Ἀθήνας των, οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν ἀπάνω στὸ παληὸ κρεββάτι τῆς Γκαγκαραίας γιαγιᾶς, μὲ τὴς ψηλὲς κολῶνες καὶ τὴν πλατειὰ κουνουπιέρα, ποὺ ἄρχισαν νὰ συλλαβίζουν στὴν παλαιὰ ἀνθολογία καὶ κατόπιν, μεγαλήτεροι, ἐπερνοῦσαν τὰ μεσημέρια τῆς ἀργίας μὲ τὸν «Σεβνταλῆ τραγουδιστὴ» καὶ μὲ τὸ «Φιάκα», ἡ παρέα ἀπαντᾷ, ἐνῷ ἡ κοπέλλα ἀποσύρεται ἀπὸ τὸ χαγιάτι, γιατὶ τὸ περιβάλλον τῆς παληᾶς Ἀθήνας στὴ γωνίτσα ἐκείνη δὲν τῆς ἐπιτρέπει τὰ κομμένα μανίκια καὶ συνεπῶς διατηρεῖ ἀκόμη κἄποιο κοκκινάδι στὴν πέτσα της.

Καὶ τραγουδάει ἡ παρέα:

Ἂν μ' ἀγαποῦσες,
θὰ μ' ἔπαυαν οἱ πόνοι
κ' οἱ στεναγμοὶ
θὰ ἔπαυαν κι αὐτοί.

Κ' ἐνῷ νυχτώνει ἡ αὐλὲς τῶν παληῶν σπιτιῶν, ποὺ πεισματάρικα κρύβουνε μέσα τους τὴν παληὰ Ἀθηναϊκότητα, γεμίζουν ἀπὸ ἀγαθὲς γυναικοῦλες, τὰ λείψανα μιᾶς καλῆς ἐποχῆς, ποὺ δὲν μιλοῦσαν γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ τὸ Μιμῆκο καὶ τὴ Μαίρη καὶ γιὰ τὴ μικρὴ γειτονοπούλα, ποὺ τὴν ἐτσάκισεν ὁ ἀδελφός της στὸ ξύλο, ἐπειδὴ ἐβγῆκε στὸ χαγιάτι νὰ ποτίσῃ τῆς γλάστρες τὴν ὥρα, ποὺ τὸ ἀπέναντι μπακαλικάκι ἦτο γεμᾶτο ἀπὸ νέους. Κ' ἐνῷ νυχτώνει ἡ κιθάρα περιφέρεται στὰ μικρούλια στενὰ γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, καὶ χέρια, ποὺ δὲν ἔπιασαν ποτέ τους τὸ βιβλίο μὲ τῆς συνταγὲς τοῦ νέου πολιτισμοῦ, τὴ χαϊδεύουν ὁλόγλυκα κ' ἐκείνη φλύαρος ὁμιλεῖ μὲ τὴν τρυφερότερη γλῶσσα πρὸς τὰ σκοτεινὰ παράθυρα τῶν μικρῶν σπιτιῶν,

Ἀχ! πῶς περνούσαμε χαριτωμένα,
δίχως μαλώματα, δίχως γινάτια...

Μιὰ σκιὰ πλησιάζει στὸ παράθυρο... Ἕνα πραγματάκι κάνει μιὰ στροφὴ στὸν ἀέρα καὶ πέφτει ἐπάνω στὴν κιθάρα. Ἦταν ἕνα κλαράκι βασιλικοῦ. Ὁ κιθαρῳδὸς τὸ τοποθετεῖ στ' αὐτί του, ἐνῷ ἡ κιθάρα ἐξακολουθεῖ τὴν φλυαρίαν της πρὸς ἄλλα παράθυρα.

Σὲ μιὰ γωνιὰ παρὰ κάτω, κορίτσια πολλὰ ἔξω ἀπὸ ἕνα καφφενεδάκι τετερίζουν σὰν τὰ σπουργίτια στοὺς νέους ποὺ εἶναι γύρω τους. Κορίτσια, ποὺ μόλις εἶναι ντυμένα, ἀεικίνητα, σὰν νὰ ζητοῦν κάτι τὸ ἄγνωστον μέσα στὴν στενὴν ἐκείνη περιφέρεια, δὲν κάθονται οὔτε στιγμήν. Χείμαρρος εἶναι ἡ γλῶσσα τους καὶ βορριᾶς συναρπαστικὸς τὰ κινήματά των.

Μιὰ παρέα ἀπὸ τρία κορίτσια, ποὺ κρατοῦνται ἀγκαζέ, ἀνεβοκοτεβαίνει ἀπὸ τὸ καφφενεῖο καὶ τραγουδεῖ τὴν Μπαγιαντέρα. . . . Ἀπὸ μιὰν αὐλὴ ἀκούγεται ἕνας Τούρκικος ἀμανές....ὕστερα ἕνα Ἀρμενικὸ τραγοῦδι, ὕστερα...

Σάλα, Σάλα, τὸ μαντῆλι σου,
νά φιλήσω τὴν ἐληά σου καὶ τά χείλη σου.

Οἱ νέοι μὲ τὴν κιθάρα τὰ ἀντιπαρέρχονται αὐτὰ ὅλα μὲ ταχύτητα καταπληκτικήν. Καὶ τὸ ὅραμα αὐτὸ τῆς νεωτέρας Ἀθήνας καὶ τῆς ἀνήσυχες αὐτὲς ψυχὲς τῶν μοντέρνων κοριτσιῶν, ποὺ βρύζουν διαρκῶς τὴν θρησκείαν τῆς παληᾶς Ἀθήνας.

ΣΤΑ ΣΚΑΛΑΚΙΑ

Ἔρημος ὁ δρομᾶκος, ἡ ὁδὸς Ἀρείου Πάγου, ποὺ φέρνει στὴ Ἀκρόπολιν. Κάτι σκαλάκια στὸ δρόμο, ἐρειπωμένα κι' αὐτά, ὅπως ὅλα τὰ ἀπέναντι σπιτάκια.

Σκοτεινὰ τὰ σκαλάκια αὐτὰ δὲν φωτίζονται, παρὰ τὴν Μεγάλην Παρασκευήν, τὴν νύχτα τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὸ βράδυ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἅη Γιάννη, ποὺ ἀνάβουνε φωτιές.

Κι' ὅμως ὁ ἔρωτας περιπλανᾶται ἐκεῖ κοντὰ στὰ σκαλάκια καὶ κινεῖται μὲ τόσην εὐχέρειαν, σὰν νὰ φωτιζότανε ὁ δρόμος μὲ ἠλεκτρικοὺς ἡλίους.

Μιὰ σκιὰ στὸ κάτω σκαλάκι κινεῖται μυστηριωδῶς. Μιὰ φωνούλα σιγανή, σὰν κελάρυσμα μιᾶς μικρᾶς ἀμπολῆς, καθορίζει τὴν σκιάν. Εἶνε ὁ ἴδιος ὁ κιθαρῳδός, ποὺ ἀποχωρίσθηκεν ἀπὸ τὴν παρέα του κι' ἦλθε κι' ἐκάθισε στὸ σκαλάκι αὐτό, πιστὸς αὐτὸς τροβαδοῦρος τῆς γειτονιᾶς, γιὰ νὰ μιλήσῃ μόνος του μὲ τὴν κιθάρα του, γιὰ νὰ ἐκμυστηρευθῇ γιὰ χιλιοστὴν φορὰν πρὸς τὸ ἀπέναντι σανιδένιο μπαλκόνι τὸν πόνο ποὺ τοῦ προξένησεν ἡ σκληρὴ ἀπάντησις ἐκείνης στὸ πρῶτο ἐκφραστικό του γρᾶμμα.

Τὸ παληὸ φανάρι τοῦ ἀεριόφωτος, ἐπάνω στὸ ὁποῖον ὁ πατέρας τοῦ κιθαρῳδοῦ, σὲ νύχτες εὐθυμίας, εἶχεν ἀνεβῆ γιὰ ν' ἀνάψῃ τό... σιγαρέττο του, στέκει ἐκεῖ ἀπὸ χρόνια σβυστό, χαλασμένο τὸ μισό, ἔτσι πού, μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου μοιάζει μὲ κἄποιο χέρι, ποὺ ἁπλώνεται ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τοῦ τοίχου, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ σὲ κἄποιον τὸ δρόμο.

Κι' ὁ κιθαρῳδὸς μένει ἐκεῖ ὡς τὰ ξημερώματα, τὸ μπαλκονάκι ὅμως εἶνε ἀκόμη ἄδειο.

Ἄξαφνα ἕνας ἄνθρωπος τὸν πλησιάζει.

—Δὲν εἴπαμε νὰ λείψουν τὰ τραγούδια ἀπὸ τὸ δρόμο; Πᾶμε τώρα στὸ τμῆμα γιὰ νὰ μάθῃς νὰ τραγουδᾷς καλλίτερα.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος τῆς νέας Ἀθήνας μὲ ὅλην τὴν αὐστηρότητα τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ ἔρχεται νὰ διώξῃ ἕνα ἐρωτευμένο ποὺ ζῇ μὲ τὰ θέλγητρα τῆς παληᾶς ἐποχῆς.

ΕΝΩ ΞΗΜΕΡΩΝΕ

Κ' ἐξημέρωνε σιγὰ-σιγὰ ἐκεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ὑμηττό. Ὁ τροβαδοῦρος ὁδηγεῖται στὸ τμῆμα καὶ κλείνεται στὸ κρατητήριον, γιατὶ δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ πρόστιμον. Ἀπὸ τὸ κρατητήριο παρακολουθεῖ ὅλη τὴν λιτανείαν τῆς χαραυγῆς. Παρακολουθεῖ μιὰ-μιὰ τὰς ἀχτίδας τοῦ φωτὸς τῆς νέας ἡμέρας, ποὺ τρυπώνουν ἀπὸ τὸν φεγγίτη τῆς θλιβερῆς κάμαρας. Μιλάει σὲ κάθε μιὰ καὶ τὴν καλημερίζει ἡ ψυχή του... Ποιὸς ξέρει ἂν καμμιὰ ἀπὸ τῆς ἀχτίδες αὐτὲς δὲν ἐπέρασε πρῶτα ἀπὸ τὴν μπαλκονόπορτα τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι στὰ σκαλάκια... Ὦ, ναὶ ἀπὸ κεῖ ἐπέρασαν πρῶτα καὶ ἡ σκληρὴ κοπέλλα, μετανοιωμένη ἴσως, τῆς περεκάλεσε νὰ δώσουν τὰ καλημερίσματά της στὸν ἀγαπημένο της.

Ἡ κιθάρα του εἶναι κοντά... Τὴν παίρνει πάλι στὰ χέρια του, τὴν ἀγκαλιάζει... Μιὰ σιγανὴ φωνίτσα, ποὺ μοιάζει μὲ νανούρισμα, ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὸ κρατητήριο...

Χαράζει ἡ αὐγούλα
ξυπνοῦνε τὰ πουλιά.

Ὁ κιθαρῳδὸς θαρρεῖ πὼς βρίσκεται ἀκόμη στὰ σκαλάκια.. **Α. Δ.**

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡ

ΦΡΟΥΤΑ

Χειλάκι κόκκινο καὶ [παχουλό,
παράξενο κι' ἀλλοι- [ώτικο,
γλυκόχυμο τραγανι- [στὸ—
κεράσι Κηφισσιώτικο.
Καὶ μαγουλάκια σᾶν]ἀφρός,
ἄσπρα, καθάρια σᾶν [γυαλὶ—
βερύκοκό μου τσαουλί.
Καὶ κάτι μάτια πονηρὰ
καὶ καθαυτὸ Πολίτικα —
μὲ γλύκα καὶ μὲ μυρωδιά—
ἀχλάδια Σκοπελίτικα.
Κι' ἐκεῖ πειὸ κάτω μιὰ ἐληά,
ποὺ φαίνεται στὸ γδύσιμο,
γυαλιστερή, προκλητικιά—
μαῦρο, ὡραῖο βύσσινο.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΑΙΤΝΑ

Φωτιὰ καὶ λαύρα, ρὲ Μανιώ μου ἡφαιστειογενής, διεξέρχεται ἀπὸ ἡμερῶ τὴν ἀνθρωπότη, γιὰ νὰ κάψῃ δέντρα καὶ τὸν ἀνθὸ καὶ τὴ δική σου καρδιά, ποὺ μοιάζει μὲ Πεντελῖσο μάρμαρο, ἀφιλότιμο κορίτσι.

Τἄμαθες, πιστεύω τὶ γένεται ἀπὸ ἡμερῶ στὴν Ἰταλία. Ἡ Αἴτνα ἄναψε καὶ κόρωσε, σᾶν τὸ δικό μου πόθο τὸν προαιώνιο, καὶ θέλει νὰ μεταβάλῃ τὸ σύμπας σὲ στάχτη. Τί νὰ σοῦ κάνει ἐπὶ τέλους κι' αὐτὴ ἡ γῆς ; Καιρός, ρέ, ἤτουν νὰ ξεσπάσῃ πειά. Τὴν παιδεύουνε ἀπὸ δῶ, τὴ σταυρώνουνε ἀπὸ κεῖ, μετακομίζουνε παρὰ πέρα τὴς πολιτεῖες της, σὰν νἄτανε μπαοῦλα..., ἦρθαν τώρα κ' ἐκεῖνοι οἱ πλερεξούσιοι στὴ Λωζάννη νὰ τῆς φουσκώσουν περισσότερο τὸ πλεμόνι μὲ τὴν Ἐρήνη τους καὶ τὰ τοκομερίδια —καὶ δὲν ντρεπόμαστε λιγάκι κοτζά μου ἄντρες. Πῶς νὰ βαστάξῃ, ρέ, ἡ γῆ τόσες ἀνορθογραφίες τῶν κατοίκω της ; Κι' ἄνοιξε τὰ στήθεια κι' ἄρχισε νὰ ξεπετάῃ φωτιές, γιὰ νὰν τὰ κάνῃ οὖλα γῆς Μαριὰμ καὶ νὰ μὴν ἀφήκῃ λίθους ἐπὶ λίθω.

Μὰ ἐσύ, ρὲ Μανιώ μου λιγόκαρδη, μὴ φοβᾶσαι τὸ παράπας. Ἡ δροσερή μου ἀγκάλη θὰ εἶνε πάντα ἀνοιχτὴ γιὰ νὰ σὲ δεχτῇ τὴν ὥρα τοῦ κιντύνου, ποιητικό μου ὄνειρο. Καὶ στὸ Μοναστηράκι ἀκόμα νὰ φτάσῃ ἡ λάβα φτάνει νὰν τὴ φυσήξω γιὰ νὰ μεταβληθῇ σὲ ἄσφαλτο. Φτάνει νὰ ἐξαρτεῖται ἀπὸ μένα ἡ διάσωσί σου, γιὰ νὰ κάνω τὴν Αἴτνα νὰ γονατήσῃ καὶ νὰ μεταβληθῇ σὲ περιβόλι μὲ καρποὺ ἀγλαούς, μὲ λουλούδια μυροβόλα καὶ μὲ πουλάκια, ποὺ θὰ τραγουδᾶνε τὰ κάλλη σου καὶ τὴ δροσιά σου, πολύχρωμο ἀνθογυάλι μου. Ἕνα μονάχα σοῦ ὑποβάλλω ὑπὸ ἔγκρισι : Νὰ πάψῃς τὴν ἀντίστασι τὴν ψυχοφθόρα, ρὲ μισάνθρωπο πλᾶσμα, γιατὶ ἀλλοιώτικα δὲν ἐγγυῶμαι γιὰ τὴν ψυχραιμία μου. Μπορεῖ νὰ ξεχειλίσῃ ἡ φλόγα τῆς καρδιᾶς μου καὶ νὰ μὲ δῇς καμμιὰ μέρα κ' ἐμένα νὰ ἐκραγῶ καὶ νὰ σοῦ μεταβάλω εἰς ἐρείπια καὶ τοὺς σταθμούς σου καὶ τὴς πολῖχνες σου. Συμμορφώσου τὸ λοιπὸς μὲ τὴς ἀπαιτήσεις τοῦ ἥρωά σου καὶ ξαναρίζε τὸ πάπλωμα ἀπάνου στὰ στρίποδα. Λέω νὰ μὴν ἐπανέλθω. **Ο ΒΛΑΜΗΣ**

Φιλοσοφικὴ ἀπάντησις

Μεταξὺ δύο παρακαθημένων : —Τὰ σιγάρα ὅσο πάει καὶ αὐξάνουν!...

—Δὲν βαρυέστε! κάμετε ὅτι κάνω κι' ἐγώ... νὰ ζητᾶτε ἀπο τὴν παρακαθήμενόν σας.

Ψυχρολουσία

Ὁ ὑποψήφιος.—Ἤθελα. δεσποινίς, νὰ θέσετε τὸν ἔρωτά μου ὑπὸ δοκιμασίαν.

Ἐκείνη. — Ὡραῖα ! Λοιπὸν πέστε εἰς τὸν φίλο σας τὸν Γιῶργο ὅτι μοῦ ἀρέσει διὰ σύζυγός μου.

Μυστικότης

Ὁ Κύριος πρὸς τὴν Ὑπηρέτριαν.— Πῶς ! ἔβαλες εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὸ γράμμα ποῦ δὲν εἶχε διεύθυνσι ;

Ὑπηρέτρια.—Βέβαια, κύριε, ἐκατάλαβα πὼς δὲν ἠθέλατε νὰ ἰδῶ ποὺ τὸ στέλνετε...

Ἄδειο

Ὁ Ἀστυνόμος πρὸς τὸν λωποδύτην.—Καὶ δὲν αἰσθάνθηκες τὴν παραμικρὴ συγκίνησι κλέβοντας αὐτὸ τὸ πορτοφόλι;

Λωποδύτης. — Πῶς ὄχι, κύριε, φοβόμουνα μήπως εἶνε ἄδειο.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:
ΜΕΓΑ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ-ΣΜΑΡΑΓΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Δὲ βαριέσαι! Αὐτὰ τώρα πέρασαν. Ἐγὼ τὰ εἶχα μὲ τὸ γέρο-Δάρμα. Μ' αὐτὸς πέθανε καὶ συχωρέθηκε. Δὲν ἔχω τίποτα μὲ τὰ παιδιά του! Κι' ἡ ὑπόθεσις ἀκόμα αὐτὴ ποὺ μοῦ γράφει ὁ γυιός του ὁ Ἀλβέρτος εἶνε ἴσα-ἴσα νὰ μᾶς τὰ σιάξῃ, νὰ φιλιωθοῦμε τελειωτικά. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ περισσότερα, μὰ πρέπει νὰ μὲ πιστέψῃς: Μὲ τοὺς Δαρμαίους δὲν εἴμαστε πιὰ ἐχθροὶ καὶ πρόκειται νὰ γίνουμε φίλοι. Εἶνε ὅμως ἀνάγκη, πρὶν γράψω τοῦ Ἀλβέρτου, νὰ ἰδῶ ἐκεῖνο τὸ γέρο ἐπιστάτη.

Φοβήθηκε μὴν προδοθῇ ἢ τουλάχιστο μὴ γίνῃ ὕποπτος ὁ Ἀλβέρτος, ἂν ἔφερνε κι' ἄλλη ἀντίρρηση.

—Πολὺ καλά, εἶπε. Ἀφοῦ ἡ εὐγενία σου μὲ βεβαιώνει πὼς κανένας Δάρμας δὲν ἔχῃ νὰ πάθῃ κακό... Θὰ κάμω κατὰ τὸ θέλημά σου.

Ἡ ὁμιλία τελείωσε. Γύρισαν. Κι' ἡ Σμαράγδα, ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς Βιβλιοθήκης, τοὺς εἶδε πάλι στὸ δρομάκο τοῦ περβολιοῦ. Πόσο σκεφτικοὶ τῆς φάνηκαν κι' οἱ δυό!.. Τὸ ὕφος τους τὴν ἔκαμε νἀνησυχήσῃ φοβερά. Μὰ σὲ λίγο μπῆκε στὴ σάλα ὁ Ἀλβέρτος καὶ χαρούμενος τὴν ἡσύχασε:

—Ὁ πατέρας σου θέλει! Δὲν ἔδωσε ἀκόμα ἀπάντησι στὸν Ἀλβέρτο Δάρμα, ἐβεβαίωσε ὅμως τὸν ἀδελφό. Ἄνθιμο πὼς θὰ εἶναι εὐνοϊκή. Τώρα πάει νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Ἡγούμενο φιλοξενία στὸ μοναστήρι γιὰ δυὸ τρεῖς ἡμέρες.

—Ἐδῶ;!

Ἐδῶ βέβαια.

—Ὤ, δυστυχία!

—Καμμιὰ δυστυχία. Εὐτυχία νὰ λές. Ἔκαμε τὸ σχέδιό του ὁ πατέρας σου, μὰ ἔκαμα κι' ἐγὼ τὸ δικό μου. Ὅλα θὰ πᾶνε καλά, μὴ φοβᾶσαι!

Κι' ὁ Ἀλβέρτος διηγήθηκε στὴ Σμαράγδα τὴ συνομιλία του μὲ τὸν πατέρα του.

—Ἀμὴ τώρα; ρώτησε στὸ τέλος ἡ κόρη. Καὶ ποῦ θὰ βροῦμε γέρο νὰ τοῦ παρουσιάσουμε, γιὰ νὰ πάρουμε τὴν ἀπάντησή του;

—Θὰ βροῦμε, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλβέρτος. Ἂν καὶ μπορῇ νὰ μὴ γίνῃ ἀνάγκη...

—Γιατί;

—Γιατὶ μπορεῖ νὰ πάρουμε τὴν ὁριστική του ἀπάντηση κι' ἀλλοιώτικα. Δὲ σοῦ εἶπα πὼς ἔχω τὸ σχέδιό μου;

—Καλά. Καὶ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ποὺ θὰ κάθεται ὁ πατέρας μου στὸ Μοναστῆρι;

—Ἐσὺ θἆσαι κρυμμένη στὸ κελλί σου. Θὰ κάνῃς τὴν ἄρρωστη. Πῶς;

* * *

Ἀληθινά, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ κάθεται στὸ Μοναστῆρι ὁ κόντε-Φιόρης, περιμένοντας τὸ γέρο. Μποροῦσε νὰ παγαινόρχεται μὲ τἄλογό του, ἀφοῦ ἔδινε παραγγελία, ὅταν πήγαινε ὁ γέρος, νὰ τοῦ τὸν κρατήσουν ἐκεῖ. Ἐπροτίμησε ὅμως νὰ μείνῃ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες ἐξακολουθητικὰ καὶ γιὰ δική του εὐχαρίστηση. Ἡ ἄνοιξη πλησίαζε στὸ τέλος της, ὁ καιρὸς εἶχε ζεστάνει κι' ἡ ἐξοχή, ἡ τοποθεσία τοῦ Μοναστηριοῦ ἦταν ἀπὸ τὶς δροσερότερες καὶ μαγευτικώτερες τοῦ τόπου. Ἔπειτα κι' ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Μοναστηριοῦ φημιζόταν. Κι' ὁ κόντε-Φιόρης, ποὺ ἦταν φιλαναγνώστης, θὰ περνοῦσε εὐχάριστες ὧρες διαβάζοντας σπάνια βιβλία.

Ὁ Ἡγούμενος, φυσικά, μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ προθυμία παραχώρησε τὴ φιλοξενία του στὸν ἄρχοντα. Ἄλλως τε δὲν ἦταν τίποτ' ἀσηνείθιστο νὰ περνοῦν λίγες ἡμέρες, κι' ἑβδομάδες κάποτε, στὰ Μοναστήρια, εἴτε γιὰ διασκέδαση, εἴτε γιὰ μελέτη, εἴτε γιὰ κυνήγι στὴν περιοχή, εἴτε, καμμιὰ φορά, κι' ἀπὸ θρησκευτικὸ Τάμμα, κοσμικοὶ εὐγενεῖς. Καὶ μὲ τὸ ἀζημίωτο, ἐννοεῖται, γιατὶ δὲν ἔφευγαν ποτὲ χωρὶς νἀφήσουν ἕνα γενναῖο δῶρο στὸ δίσκο τῆς ἐκκλησιᾶς ἢ στὰ χέρια τοῦ Ἡγουμένου.

Ἕνας καλόγερος παραγγέλθηκε νὰ τρέξῃ στὴ χώρα καὶ νὰ πῇ στὸ Φιορέϊκο ἀρχοντικό, πὼς ὁ κόντες θἄλειπε δυὸ-τρεῖς ἡμέρες καὶ νὰ μὴν ἀνησυχήσουν. Τοὔδωσαν τὴν καλυτέρα κάμαρα τοῦ ξενῶνα, ὅπου ἐγκαταστάθηκε μὲ τιμές. Σχεδὸν μὲ τὶς ἴδιες ἔβαλαν τἄλογό του στὸ σταῦλο. Καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ὁ ἀδελφὸς Σμάραγδος ἀδιαθέτησε ξαφνικὰ κι' ἀποσύρθηκε στὸ κελί του νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἕνας καλόγερος, ποὺ ἔκανε τὸ γιατρό, τὸν ἐπισκέφθηκε σὲ λίγο.

—Τί ἔχεις, ἀδελφέ μου;

—Μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι δυνατά. Ἔχω ἀνατριχίλες, σ' ὅλο τὸ σῶμα. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΤΘ ΚΟΥΡΤ'ΝΑΚ' Τ'Σ ΧΗΡΑΣ

Πιρδίκω μ' π'λί μ',
Θίλ' ού δούλ's τ' Θιοῦ ν' ἁγιάσ', μὰ δὶν τ'ν ἀφίν' ού διμόν'.

Πρού ἡμιροὺν καθόμ'ν στ' παραθῦρι μ' κι' ἰρέμβαζα ποιητ'κῶς. Ἤτουν ζέστ' π'λλὴ κι' σ' εἶχα ἰπιθ'μίσει μὶ λιμαργία. Σὶ σ'λλογιζόμ'να ἔτσ', ὅπ' μ' ἔπιαν' ἵνα πρᾶμμα σὰν παράτ'φους. Ἄξ'φνα, μέσ' στ'ν ὥρσ, γλέπου σ' ἕνα παραθῦρι τ' ἀντικρ'νοῦ σπιτιοῦ, ὅπ' κάθιτι νιὰ χήρα, νὰ σαλεύῃ τ' κουρτ'νάκι κὶ κάτ' δάχτυλ' νὰ παίζν' σὰ νὰ μ' κάναν νουήματα. Σκύβου κὶ διακρίνου νιὰ μαύρ' σιλουέττα.

—Σίγ'ρα, εἶπα μέσα μ', ἡ χήρα μ' γουστάρ'σι.

Τραβήχ'κα μέσα κι' ἀρχίν'σα νὰ σ'γυρί'μι, σἄμπους νὰ πάενα σὶ γάμου, στ' γάμου σ', ού μὴ γέν'το.

—Π' ξέρ's; εἶπα. Τ' κουρτ'νάκι τ's χήρας μπεράει ν' ἀνοίξ' πιρισότερου. Κὶ ξέρ's, ρὲ Πιρδίκω μ', τὶ σημ'σία ἔχει νιὰ χήρα ν' ἀνοίγ' τ' κουρτ'νάκ' τ's; Γλήγουρ's νὰ περ'μέν's νὰ σ' νοίξ' κὶ τ'ν πόρτα.

Στουλίστ'κα κὶ ξαναβγῆκα στ' παραθῦρι κι' ἀρχίν'σα τ' νουήμ'τα κὶ τ's προκλήσ'. Ὄντας ὅμως ἑτοιμαζόμ'να νὰ τ's στείλου ἕνα φ'λί, φράπ! κάν' τ' παραθῦρι κι' ἀνοίγει. Τὶ νὰ δοῦν τ' μάτια σ' τότις κὶ τ' ν' ἀκούσ' τ' αὐτιά σ'; Γλέπου ἕνα πάπαρδο νταυραντισμένου νὰ προβάλλ' ὄξου!

Αὐτούν's ἤτουν ὅπ' σάλευε τ' κουρτ'νάκ'! Ὀπισθουχώρ'σα κανον'κῶς, εἰσῆλθουν μέσα κι' ἔκλαυσα πικρῶς.

Σ'χώρα με, ρὲ Πιρδίκω μ', γιὰ τ'ν παραπιστία μ' αὐτ'νη. Ἄλλη βουλὰ δὶν καταπιαν'μι μὶ τ's χῆρες. Ἂν τύχ κάνσ κορτ'σόπ'λου δὶν ἔχου ἀντίρρ'σι, μὰ ἰπ' οὐδινὶ λόγου θὰ διχθῶ νὰ τοὺ ἐξηγήσου οἴκαδι.

Στοὺ ὕπαιθρουν κι' ἄγιους ού Θιός. Ξέρε του κὶ ξιράδια νὰ γέν's.

Ταῦτα κὶ μένου, γειά σ' κι' ἀντίου μ'.

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΡΙΧΤΗ, ΠΑΛΗΑΤΣΟ

Εὐτραφέστατον μῆτερ μου μετὰ τοῦ πατέρος, τοῦ Σωτήρη, τῆς κουνιάδας σου Μαργαρὼς καὶ κόμπανυ λιμιντέτ.

Τὴν Πέφτη, ὅπου μᾶς ἐπέρασε, ἐπήαμε μὲ τὸν Ἀρζὲρ κομπλὲ στὸ Μιλόδραμα, ὅπου θὰ παίζανε μιὰ νέα παράστασι, ὅπου τὴν ἐλέανε Παληάτσοι καὶ ποὺ γράφσνε ἡ φημερίδες καὶ τὰ ζουρνὰλ ντ' Ατὲν ἒ λὲ Πειρὲ βόρε σκρούα φημερίδα θέτρο ἀβὲκ ντὲ λὰ φιγκοὺρ, πὼς θἆχε μπόλικο κόσμο καὶ θὰ πήαινε οὗλο τὸ ἀφιρὸ τῆς ἀριστοκρασίας ἐσάνς ντὲ λ'ἀριστοκρασί.

Ἐμπήκαμε μέσα κ' ἐγὼ ἀρχίνησα νὰ βαράω τὰ ποδάρια μου γιὰ νὰ μὲ δῇ ὁ κόσμος καὶ νὰ πῇ: ποιὸ εἶνε τούτη ἡ κερ'α ἡ εὐγενής; Καμμιὰ ἀριστοκράτισσα θἆναι.—Ὁ Ἀρζὲρ σούραε γιὰ νὰν τόνε δοῦνε κι' αὐτόνε καὶ νὰ θαγμάξουν τὴ χρυσῆ καδένα του ποὺ τὴν ἀγόρασε ὀκτὼ χιλιάδες ἀπὸ τὸ μπιζουντερί. Οὗλος ὁ κόσμος ἐγύρισε καὶ μᾶς ἐκύτταε κ' ἕνας κύριος μᾶς εἶπε νὰ μὴ βαρᾶμε τὰ ποδάρια μας γιατὶ τὸν ἀνησυχοῦμε. Ὁ Ἀρζὲρ τοῦ εἶπε νὰν τοῦ πάρῃ ὁ διάολος τὸν πάτερα, ἄντε διάλε, ρὲ, πατέρα θούα Ἀρβανίτη ρεμπεσκέ.

Ὕστερις ἀρχίνησε τὸ θέτρο καὶ βγῆκε ἕνας παληάτσος κι' ἀρχίνησε νὰ κλαίῃ σὰν νὰν τοῦ πέθανε ἡ γυναῖκα του. Ἐκάθισε μετὰ σὺρ λὲ σὲξ λόγκ κι' ἀρχίνησε νὰ τραβάῃ τὰ μαλλιά του καὶ νὰ φωνάζῃ: Ρίχτη Παληάτσο.—Μιὰθεατρίνα, ποὺ θἆταν ὡς φαίνεσται ἐρωμένη του, τὸν τήραε ἡ σκρόφα κ' ἐγέλαε καὶ τὸν ἐκορόδευε. Ἐκεῖνος δός του καὶ φώναζε:Ρίχτη,Παληάτσο.—Θἆχε φαίνεσται κρυμμένη καμμιὰ κουμπούρα κ' ἐφοβότανε τὸν κόσμο νὰν τήνε ρίξῃ. Δὲν ἐκρατήθηκα τότε, μοὔρθε ἔξαψι στὸ αἷμα σὰν νἆχα φάῃ σκορδαλιὰ καὶ τοῦ φώναξα:

—Ρίχτη, ντὲ κακομοίρη. νὰ συχάσῃ. Ἔ, ρὲ. βέμα καρδιὰ κουμπούρα ντὲ λὰ ντεκλαρασιὸν ἀμουρέζ.

BETA

Ο ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΨΗΦΟΙ

Ἀπὸ τῆς 21ης- 27ης Ἰουνίου ἀπέστειλαν ψηφοδέλτια καὶ οἱ ἑξῆς:

Ὑπὲρ τῆς δίδος Κατίνας Φαρφαρᾶ (Τρίπολις). Γ. Χρηστόπουλος 2, Π. Γκολφινόπουλος 2, Κ. Φωτόπουλος 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Παρθ. Παραμερίτου. (Πειραιεύς). Ἀποστολ. Σταυρόπουλος 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Εἰρ. Μπογδανοπούλου. (Ζάκυνθος). «Μαραμένο Τριαντάφυλλο» 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μαρ. Δράκου, (Ἀθῆναι). Κ Καραντζᾶς 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Εὐριδίκης Μαντζούνη (Ἀθῆναι). Ἀλεξ. Δεσύπρης 3

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἑλένης Οἰκονόμου (Ἀθῆναι). Μαρία Οἰκονόμου ψῆφοι 110.

Ὑπέρ τῆς δίδος Ἀρχοντίας Ἰωάννου (Προσφυγοπούλα). Δὶς Λύδα Βέργου 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ροδόπης Σιμιτζῆ (Τρίκκαλα). Προκ. Παπούλας 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Κατ. Διαμαντοπούλου (Ἀθῆναι).—Λυκοῦργος Τσάμπηρας 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Κατ. Καρκατζῆ (Τεγέα).—Νικ, Κουκουβίτσας 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Παναγιώτας Ρήγα (Τρίπολις).— Ν. Γ. Μορόπουλος 1.

Ὄνομα καὶ ἐπώνυμον	ἀριθ. ψήφων
Ἑλένη Οἰκονόμου Ἀθῆναι	367
Αἰκατ. Λιβαθινοπούλου »	24
Σοφία Βενετάτου, προσφ. »	20
Δὶς Στεργιάδου, προσφυγ. »	19
Ζωὴ Πατρικίου »	12
Δὶς Μεταξᾶ »	13
Δὶς Γεωργαντᾶ »	3
Δὶς Μακρῆ »	2
Ἀρμελίνα Φωτοπούλου »	7
Δὶς Βουτσινᾶ »	10
Ἀρχοντία Ἰωάννου, προσ. »	14
Παναγ. Ἰωάν. Ρήγα, Τρίπολις	16
Παρθ. Παραμερίτου, Πειραιεὺς	35
Εὐριδίκη Μαντζούνη, Ἀθῆναι	55
Ἀταλ. Ἀντωνιάδου, προσφ Σάμος	79
Παναγιώτα Σιδερῆ Ἀθῆναι	7
Ἀμαλία Θωμοπούλου »	14
Κούλα Φραντζῆ »	33
Ἀναστασία Μαμάη »	38
Μαρία Ξυνιδάκη, Χανιὰ	25
Παναγ. Καρκαζτῆ, Τεγέα	8
Ροδόπη Σιμιτζῆ, Τρίκκαλα	12
Ἀφροδίτη Δράλιου, Ἰωάννινα	10
Κατίνα Φαρφαρᾶ, Τρίπολις	9
Κατ. Διαμαντοπούλου, Ἀθῆναι	6
Κατ. Παπαβασιλείου, Θῆβαι	4
Μαρίκα Σιμιτζῆ, Τρίκκαλα	29
Εἰρήνη Μπογδανοπούλου, Ζάκυνθος	16
Ἰωάν. Καρκαβέλλα Ναύπακτος	20
Μαριγ. Παπαθανασίου, Ἀταλάντη	6
Μαρίκα Καλῆ, Ἀθῆναι	2
Μαρίκα Δράκου »	15
Σοφία Γρηλίτσα, Καλαμπάκα	1
Κλειὼ Μαζαράκη, προσφυγ.	1
Κλειὼ Ραυτοπούλου »	1
Δήμητρα Φιλίππου, Δράμα	2
Χαρεψιὰ Σταυριανοῦ, Πειραιεὺς	2
Μαριάνθη Χάντακα	1
Μαργέττα Κουτσούκη, Σέρραι	1

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΝΕΩΝ

Ὄνομα καὶ ἐπώνυμον	ἀριθ. ψήφων
Jonan Coutroubos Ἀμερικὴ	1
John Alexiou »	3

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ἰ. Συβριδάκην, Ἂν μάθωμεν θὰ σᾶς πληροφορήσωμεν: Γ. Μονικᾶκον τὸ σταλὲν στοιχίζει δραχ. 20. Γ. Καστρίτην, ἀκατάλληλον πρὸς δημοσίευσιν. Ι. Ντόντον, εὐχαρίστως δεχόμεθα.

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ οἱ Ἰ. Γιαννάκης, Γεωργία Πετροπούλου, Πετ. Χατζηλάμπρος, *G. Angelatos*, Γ. Πυσπιρίγγος, Ἑλεν. Παπαγεωργίου, Ε. Καρπαθόπουλος, 1. Σπηλιόπουλος.

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἐγκρίνονται: «Μαγικὸς Καθρέπτης». «Σάκλετων», «Νάνσυ», «*Refugié*,» «*Coup-tete*».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάν. Ἀραβαντινοῦ, ὑποδιευθυντοῦ τοῦ Στρατ. Νοσοκομείου Ἐκπαιδεύσεως: «Βίαιοι ἀκρωτηριασμοί, διαπραχθέντες ὑπὸ τῶν Τούρκων».. Περισπούδαστος καὶ μεγάλου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀνακοίνωσις.

«ΤΡΩΤΑ ΚΙ' ΑΛΥΤΡΩΤΑ»

Ὁ κ. Καρέκος ἐξέδωκε τὴν πρώτην συλλογὴν ποιημάτων του μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Πρόκειται περὶ μιᾶς ἐργασίας πολὺ πρωτοτύπου καὶ κομψῆς. Τὰ περισσότερα τραγούδια τῆς συλλογῆς του τὰ διακρίνει ἡ πρωτοτυπία τῆς ἐμπνεύσεως, ὁ πλούσιος ρυθμός, καὶ ἡ καλὴ ρῖμα. Ἔχει καὶ μερικὰ ἀλληγορικὰ σκίτσα πολὺ ἐπιτυχῆ.

Ἡ συλλογὴ διαιρεῖται σὲ πέντε μέρη, στὰ ὁποῖα ὑπάρχουν μοτίβα μέσα σὲ 4 στίχους, ποὺ μιλοῦν ὅμως γιὰ τὴ ζωὴ ἑνὸς ὁλοκλήρου κόσμου.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΣΦΑΙΡΑ,,
ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ξὐτυχὴς θνητὸς ὁ νέος συνεργάτης τῆς "Σφαίρας,, κ. Δὸν Ζουάν, ποὺ κάνει σήμερα τὸ ντεμποῦτό του. Παίρνει τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὴν πειὸ χαριτωμένη του ἄποψιν. Ἀπὸ τὰς ἐρωτικάς του ἐπιστολὰς πολλαὶ καὶ πολλοί, ποὺ καυχῶνται ὅτι παίζουν τὸν ἔρωτα στὰ πέντε δάκτυλα, θὰ ἀντλήσουν πολὺ σοφὰ καὶ πολὺ συντελεστικὰ διδάγματα!

Ἑτοιμασθῆτε, ἀγαπηταί μου ἀναγνώστριαι, γιὰ τὸ Μέγα Φεμινιστικὸν Δημοψήφισμα, τὸ ὁποῖον θὰ προκηρύξῃ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἡ συνεργάτις μου δνὶς Στέλλα. Ἦτο πλέον καιρὸς ν' ἀρχίσῃ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μιὰ τέτοια φεμινιστικὴ κίνησις, ποὺ θὰ συντελέσῃ πολὺ εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχουν καὶ ἡ γυναῖκες μας εἰς τὸ πολυθρύλλητον ζήτημα τῆς ψήφου, εἰς τὴν πραγματοποίησιν δηλ. τοῦ ὡραιοτέρου των φεμινιστικοῦ ὀνείρου.

Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα δημοσιεύω τὰ Ἰδιαίτερά σας μὲ τὰ ψιλότερα στοιχεῖα ποὺ ὑπάρχουν, ἐλπίζω δὲ νὰ ἐξοικονομήσω ἔτσι περισσότερον χῶρον διὰ νὰ κριτικάρω ὅσο τὸ δυνατὸν διεξοδικὰ τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν μου:

Εὐχαριστήθηκα μὲ τὴς πρόζες σας κ. Τόλ. Χαλουλ. καὶ θὰ δημοσιεύσω τὴν μίαν.—Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ πῶ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σᾶς, "Κόκκινο Χειλάκι,,. Ἡ εἰκόνες σας ἄτονες πολύ.—Πολὺ μεγάλο κ. Γ. Μ. Βλαούτση. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω στὸ ἑπόμενον τί μπορῶ νὰ κάμω γι' αὐτό.—Κατέχετε τὴν τέχνην τοῦ ἀφηγεῖσθαι, ἀγαπητὲ *Jasmin*, ἀλλὰ δὲν προσέχετε καθόλου στὴν διατύπωσιν. Τὸ διήγημα θέλει κυρίως ὕφος, ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφέροντος δὲν πρέπει νὰ στερῆται. Πιστεύσατε πὼς λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ δημοσιεύσω.—Σᾶς ἔγραψα ταχυδρομικῶς, δὶς *Monna Vanna*. Ἡ δὶς Μεταξ... μένει εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν συνοικίαν Νεαπόλεως. Θὰ ἤθελα κάποιαν ἀπάντησίν σας στὸ γράμμα μου.—Σᾶς εὐχαριστῶ, κ. Γ. Σκορδάλ... γιὰ τὸ κομπλιμάν σας. Ποῦ θέλετε νὰ ἔλθῃ καὶ πότε; Στείλατε τὸ στραπατσάκι σας νὰ τὸ... ἐπιθεωρήσω.—Φρονῶ, κ. Σ. Μαιμωνίδ... ὅτι ὅσο καλὴ καὶ ἂν δείχνεται ἡ φίλη σας τόσα ὑβριστικὰ λόγια θὰ τῆς κάμουν μεγάλο κακό. Μπορεῖτε διαφορετικὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆτε. Τί διάβολο... Δὲν στέκει ν' ἀποκαλοῦμε "ὑπηρέτρια,, μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπήσαμε κάποτε. Γι' αὐτὴ τὴν σκληρότητά σας σᾶς τιμωρῶ καὶ δὲν τὸ... ἐγκρίνω.—Νόστιμη ἡ πρόζα τοῦ κ. Κ. Οἰκονόμ.... Θὰ τὴν δημοσιεύσω Τὸν παρακαλῶ ὅμως νὰ προσέχῃ ἄλλοτε περισσότερο, νὰ χρωματίζῃ μὲ ἀδρότερα χρώματα τὶς εἰκόνες του.—Τὸ πεζό σας κ. Ρ. Δοφίλ.... μοιάζει μ' ἕνα κομψὸ περιβολάκι, μέσα στὸ ὁποῖον ὅμως διακρίνω πολλοὺς ἀπηγορευμένους καρπούς.—Θέλετε νὰ σας στείλω ἕνα τόμον ποιημάτων τοῦ Πολέμη, κ.Βοτέα; Δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον ἂν τὰ προσέχατε.—Μεγάλα κομμάτια δὲν δημοσιεύω κατ' ἀρχήν, κ. Πυλαριν. Ἄλλως τε, εἰλικρινῶς σᾶς λέγω, ὅτι τὸ θέμα δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ θυσιασθῇ τόσο χαρτί. Εὐχαρίστως θὰ δεχθῶ κανένα μικρότερο.—Δὲν θὰ παύσω, κ. Μαρκαντ. νὰ συνιστῶ εἰς νοὺς φίλους μου ν' ἀποφεύγουν τὴν καθαρεύουσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν... δημοτικὴ τῆς ἄκρας... ἀριστερᾶς. Ἡ ραφιναρισμένη γλῶσσα σώζει καμμιὰ φορὰ καὶ τὰ ἀδύνατα ἔργα.—Ὁ ἀγὼν ποὺ διεξάγεται ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ ἡμερησίου τύπου, κ. Λ. Οἰκονομ., μεταξὺ τῶν λεγομένων "παλαιῶν,, καὶ τῶν "νέων,, πρέπει νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς "παλαιοὺς,, δὲν θὰ ὁμιλήσῃ ποτὲ εὐφήμως διὰ ἕνα "νέον,,. Τὰ ποσοστά, βλέπετε, τοὺς ἐγλύκαναν. Καθένας ὅμως πρέπει νὰ τρώῃ μὲ τὴν σειράν του, λέγουν οἱ Ἰταλοί.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

30 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

—Ἀλληλογραφῶ μὲ δίδας. Ἀρκεῖ νὰ ξέρουν νὰ γράφουν καὶ νὰ διαβάζουν. Προτιμῶνται Πύργου, Φιλιατρῶν, Καλαμῶν. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Ο. Θ. Κωνσταντίνου πὸστ-ρεστὰντ Φιλιατρά.

—Δύο νεαροὶ 18ετεῖς ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας δίδας. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Εὐβοίας καὶ Ζακύνθου. Γράψατε: Δημήτρ. Κακιούσην καὶ Χρῆστον Ἀποστόλου καφφενεῖον «Μπάγκειον» Ἀθῆναι.

—Ἀλληλογραφῶ ἀποκλειστικῶς μὲ προσφυγοποῦλες Σταῦρος Σταυρίδης, ξενοδοχεῖον «Μακεδονία», Βέρροια.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ δίδας γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴ μοναξιά μου, σκοπὸς φιλία. Γράψατε: «Παραπονεμένο Ἀϊδονάκι» Σούγια Σελίνου Χανίων Κρήτης».

—Κ. Μανωλόπουλον, ἐπιστολή σας δὲν ἐλήφθη. Παρακαλῶ στείλατε ἄλλην. Ἑλέν. Δημητρ.

—Φώτις, ποὺ συνηντήθημεν 25 Νοεμβρίου, δέχεσθε ἀλληλογραφίαν; Ἀπάντησιν καὶ Διεύθυνσιν μέσῳ «Σφαίρας» *Pit*.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλον τὸν θηλυκόκοσμον. Παναγ. Μπιλλίνης, πὸστ-ρεστὰντ Ἐνταῦθα.

—Νεαρὰ χήρα ἀλληλογραφεῖ Ἑλληνιστὶ καὶ Ἰταλιστί. Γράψατε: Ὑβόνη Ἀντοβίκ, πὸστ-ρεστὰντ Ἐνταῦθα.

—Προτείνω ἀλληλογραφίαν σὲ κάθε γυναῖκα, ὄχι ὅμως μικρότερες τῶν 25 χρόνων. Θὰ προτιμοῦσα τὴς πειὸ πονεμένες καρδιές, χαρίζοντάς τους παρήγορα λόγια ποὺ ἴσως στεροῦνται πειά. Νῖκος Βίγλης, Ἀσύρματος Δεδεαγάτς.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ δίδας, ἀνεξαρτήτου φυλῆς καὶ θρησκεύματος. Α. Β. Μ. Καφφενεῖον «Τὸ νέον», Ξυλόκαστρον.

—Νέος 27ετής, ξένος, εὐγενέστατος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ χήρας καὶ κυρίας εὐκαταστάτους. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν—Πειραιῶς. Γράψατε: Νικόλαον Δημητρίου, Μηχανικόν, καφφενεῖον «Παράδεισος», Ὁμόνοια, Ἀθῆναι.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ δίδας μορφωμένας 16-18 ἐτῶν. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Αἰγίου, Θεσ)νίκης, Ἄρτης, Χαλκίδος. Σκοπὸς γνωριμία καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε: Ι. Κοίλιαν, Δερβένιον.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ κορίτσια καλῶν οἰκογενειῶν. Σκοπὸς ὅτι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε: Βασίλειον Δοῦραν, πὸστ-ρεστὰντ Ἐνταῦθα.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ μορφωμένα κορίτσια καλῶν οἰκογενειῶν. Προτιμῶνται Λαμίας, Πύργου, Πατρῶν, Σάμου καὶ Κυκλάδων. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε: Ν. Μ., ἀνθυπομοίραρχον πὸστ-ρεστὰντ Κηφισιά.

—Δύο νεαροὶ ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων καλῶν οἰκογενειῶν 15-21, μὲ σκοπὸν τὸν ἁγνὸν ἔρωτα καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ, Γράψατε: «*Vivant Refugié*», «*Coup tete*», Ἴασμον Ξάνθης.

—Δύο νεαροὶ ἔμποροι ἀποικιακῶν ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένα κοριτσάκια 16-20 ἐτῶν. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Κορίνθου, Πατρῶν, Χίου, Λαμίας καὶ Θηβῶν. Σκοπὸς ἱερός, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε: Μιλτ. Γεωργαντᾶν καὶ Εὐστάθ. Ἀθανασιάδην, Λεβάδεια.

—Προσοχή! Ἀγοράζω διάφορα μεταχειρισμένα βιβλία καθὼς καὶ περιοδικὰ εἰς τόμους ἢ φύλλα. Πληρωτέα εἰς χρῆμα ἢ εἰς βιβλία καὶ περιοδικὰ Γαλλικά. Ἀποστείλατε καταλόγους οἱ ἐνδιαφερόμενοι T.S.V. Δ)σις «*E. Andre*» *Caffè des Americains. Toulouse—France.*

—Ὠκαζιόν. Δύο νεαρώτατοι φίλοι, διαμένοντες εἰς ξενοδοχεῖον, συνταυτίζουν τὴν τύχην των μὲ ὁποιὰ εὐγενικια καρδιὰ τοὺς παραχωρήσῃ δωμάτιον. Γράψατε: Σάκλετων» καὶ «Νάνσυν», Καπνικαρέας 19, Ἀθῆναι.

—Ἀνετράπησαν οἱ δρόμοι τῆς ζωῆς· Εἰς τὸ ἐστιατόριον τὰ «Παναθήναια». Δ. ΠΗΓΑΔΙΤΟΥ ὑλικὰ ἁγνά, ῥετσίνα Αἰγίνης, Κολοκοτρώνη 14·

—Φοφὼ Σοὺμ... Περνᾶτε ὡραία βραδυὰ μὲ τὸν δεύτερον Γιῶργον ἢ καλλίτερα περνοῦσαμε ἐμεῖς; Γιῶργος Φ.

—Σ. Β. 10, εὐχαριστῶ, ἔγραψα ἀμέσως, Ἀπάντησις οὐδεμία. Ξανθούλα, εὐχαρίστως, Βασταγὴ ὄχι. Εἶσθε φαντασμένη... «Μαύρη Ἰδέα».

—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ προσφυγοποῦλες Θεσσαλονίκης Γράψατε: «Πληγωμένη καρδιά» πὸστ-ρεστὰντ Θεσσαλονίκη.

—Σεῖς, ποὺ μὲ τὸ χαμόγελό σας σκλαβώσατε μιὰν ὕπαρξι στὸ Κεντρικὸ καὶ ποὺ σᾶς συνήντησα τὴν τελευταίαν Κυριακὴ στοῦ Παπαϊωάννου σᾶς ἱκετεύω γράψετέ μου διεύθυνσίν σας Χ. Ψ. Γραφ. «Σφαίρας» Ἀθῆναι.

—Κάκια μου, ἐπιστολὰς ἔλαβον. 35 εὐχαριστῶ. Ἀπὸ κουμπάρον χαιρετισμούς. Σὲ φιλῶ, ὁ Γῶγος σου.

—Νεαρὸς 19 ἐτῶν ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καὶ χήρας. Σκοπὸς γνωριμία. Γράψατε: Παν. Μενέλαου, Σαλαμῖνος 3, Ἀθῆναι.

—Ρίταν Δ... Μιτυλήνην, τρίτο σου γράμμα ἀνοίχθηκε. Στὴ γερή μου διάθεσι καμμία ἐξήγησι δὲν εἶχε. Τοῦ κάκου προσμένεις ἐξήγησι. Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται ἄλλως τε νὰν τὴν ζητῇς. Πρέπει νὰ μὲ καταλάβῃς μιὰ γιὰ πάντα. Τί ἐπίμονη ποὺ εἶσαι! Σὲ καλό σου, Πολύδωρος.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Εἰς τὰ Ἰδιαίτερα τῶν Πολεμιστῶν μας ἀντὶ διευθύνσεως, (σύνταγμα, λόχος καὶ τομεύς), θὰ τίθεται τοῦ λοιποῦ, κατόπιν διαταγῆς τῆς λογοκρισίας, ὁ ἀριθμὸς μιᾶς θυρίδος. Αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὰ διάφορα Ἰδιαίτερά των θὰ ἔρχωνται τοιουτοτρόπως εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὅπόθεν θ' ἀποστέλλωνται ἀσφαλέστατα εἰς τὸν πρὸς ὅρον.

Εἰς τὰ χειρόγραφα τῶν ὅμως οἱ Πολεμισταί μας θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ γράφουν τὸ σύνταγμα, τὸν λόχον καὶ τὸν τομέα των, οὕτως ὥστε ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν νὰ λαμβάνουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας τὰς ἐπιστολάς των.

—Κορινθιοποῦλες ἄλτ! Ἕνα πατριωτάκι σας ζητεῖ ἀλληλογραφίαν πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ζωῆς τοῦ Μετώπου. Σκοπὸς ἱερὸς καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε: «Παραπονεμένο πατριωτάκι», «Σφαῖρα» θυρὶς 125.

—Γιαννιωτοποῦλες ἄλτ! Νεαρὸς καβαλάρης αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν σας καὶ ἀνταλλαγὴν κὰρτ ποσταλ. Ποιὰ θέλει ν' ἀλληλογραφήσωμεν; Ὡς ἀντάλλαγμα θὰ ἔχῃ τὴν καρδιά μου. Γράψατε: Ἀλεξ. Ἀναγνωστάκην, «Σφαῖρα» θυρὶς 126.

—Νεαρὸ φοιτητάκι, εὑρισκόμενον στὸ Μέτωπο, ἀλληλογραφεῖ μόνον μὲ μαθήτριας Γυμνασίου. Γράψατε: Ἱππέαν Μπαμπαδήμαν Κ., «Σφαῖρα» θυρὶς 127.

—Νεαρὸς ὀδοντοϊατρὸς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος. Προτιμῶνται καλλοναὶ ἀρτίας μορφώσεως. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε: «Γαληνόν», «Σφαῖρα» θυρὶς 128.

—Ποιὰ ἀπὸ τὴν Σπάρτη θὰ δεχθῇ νὰ παρηγορήσῃ ἕνα ἀπογοητευμένο φαντάρακι; Ἂς γράψῃ δύο λέξεις. «Ἀπογοητευμένο φαντάρακι», «Σφαῖρα» θυρὶς 129.

—Δύο νεαρὰ εὐζωνάκια, ἐσχάτως ἐπανακάμψαντα ἐκ Κων)πόλεως, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας. Προτιμῶνται προσφυγοποῦλες Κων)πόλεως καὶ προαστείων, Χαϊδὰρ πασσᾶ, Κατικιοΐ, Τατάβλα καὶ Πέραν. Σκοπὸς ἡ ἀναγέννησις τῆς παλαιᾶς μας φιλίας. Γράψατε: Ἰωάννην Χαραλάμπους καὶ Γεώργ. Σταθόπουλον, «Σφαῖρα» θυρὶς 130.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ ἐκείνας ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ γιάνουν μία δυστυχισμένη καρδιά. Προτιμῶνται δίδες Βόλου, Τρικκάλων ὡς καὶ προσφυγοποῦλες Σμύρνης, Ἀϊδινίου. Γράψατε: Ἀρ. Σφέτσον, «Σφαῖρα» θυρὶς 131.

—Ποιὸ κορίτσι πονεμένο καὶ ἠθικὸ θὰ μπορέσῃ νὰ παρηγορήσῃ δύο πολυβολητάκια; Γράψατε: «Θεόφιλον καὶ Ἀκύλαν», «Σφαῖρα θυρὶς 132.

—Εἰσερχόμενος διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ Σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἐπιθυμῶ, πρὸς λήθην τῆς μονοτόνου ζωῆς, ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἀποκλειστικῶς ἐκ Πατρῶν. Γράψατε: «Ἀπηλπισμένον», "Σφαῖρα,, θυρὶς 133.

—Νεαρὸς λοχίας, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Λεχαινῶν, Καλαμῶν. Σκοπὸς φιλία καὶ τὰ ἐπακόλουθα. Γράψατε: "Κλεισμένο Γαρύφαλο,,. "Σφαῖρα,, θυρὶς 134.

—Νεαρὸς νοσοκόμος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Λεχαινῶν, Καλαμῶν. Σκοπὸς φιλία καὶ κατόπιν γνωριμία. Γράψατε: «Κλειστὴ Καρδιά», "Σφαῖρα,, θυρὶς 135.

—Νέος μόλις τριακοσίων μηνῶν ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἀποκλειστικῶς Ἀγρινίου καὶ Μεσολογγίου. Γράψατε: "Ἀργοναύτην,,. Σφαῖρα,, θυρὶς 136.

—Ὡραῖον φύλον ἄλτ! Δύο δίδυμοι φίλοι, ἄγοντες τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, ποὺ σήμερον γιὰ πρώτη φορὰ ἐγνωρίσθησαν ὅτι εἶνε δίδυμοι, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ποὺ αἰσθάνονται καὶ εἶνε τρυφεραί. Ἀπαντῶμεν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Ὅποια γράψῃ δὲν θὰ χάσῃ. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε: Χ. Ψ. καὶ Γ. Μ. "Σφαῖρα,, θυρὶς 91.

—Δύο νεαροὶ λοχίαι αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας κάτω τῶν εἴκοσι ἐτῶν πρὸς ἀνακούφισιν τῆς πονεμένης των καρδιᾶς. Σκοπὸς ἱερός. Ὅσαι ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μαζῆ μας ἂς ἀποτανθοῦν εἰς τὴν σύστασίν μας: Λοχίας Μιχαλοπουλάκος Ἠλίας καὶ Γορτούδης Ἀναστάσιος, "Σφαῖρα,, θυρὶς 92.

—Παιδὶ 22 ἐτῶν ἀλληλογραφεῖ μὲ κορίτσια τῆς ἡλικίας του. Γράψατε: Δεκανέα Α. Β. Γ., "Σφαῖρα,, θυρὶς 93.

—Ἀποτείνομαι μόνον εἰς ὅσας ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν. Προτιμῶνται ἐπαρχιώτισσες. Δ. Οἰκονομίδης, ἔφ. ἀνθ)στής, "Σφαῖρα,, θυρὶς 94.

—Ἀλληλογραφῶμεν μὲ δίδας. Προτιμῶνται Πύργου καὶ προσφυγοποῦλες. Γράψατε: Λοχίαν Παντέρην Κων. καὶ στρατιώτην Ρήγαν Θεόδ., "Σφαῖρα,, θυρὶς 95.

—Ἕνα νεαρὸ πολυβολητάκι αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας δεσποινίδας. Γράψατε: Στρατιώτην Δαρεμᾶν Ἀντ, "Σφαῖρα,, θυρὶς 96.

—Ζητῶ γνωριμία μὲ κορίτσια μορφωμένα. Σὲ ψευδώνυμα σιωπῶ. Ι. Κωνσταντινίδης, "Σφαῖρα,, θυρὶς 97.

—Δέχομαι ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν μὲ μορφωμένα κορίτσια. Προτιμῶνται Λαμίας, Στυλίδος, Δαδίου. Σκοπὸς φιλία. Γράψατε: Νοσοκόμον Χ. Π. Α., "Σφαῖρα,, θυρὶς 98.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ κορίτσια μορφωμένα καὶ αἰσθηματικά. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Λαμίας, Κων)πόλεως καὶ Θεσσαλονίκης. Γράψατε: Λοχίαν Γεώργιον Δημητρίου, "Σφαῖρα,, θυρὶς 99.

—ΘΗΛΥΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΟΣΟΧΗ! Παντρεμένες ἄλτ! Ζωντοχῆρες παρὰ πόδα! Δεσποινίδες ἐμπρός! Προσφυγοποῦλες στόπ! Δύο νεαροὶ ὑπάρξεις, ἕνα Δεκανάριον, καὶ ἕτερον Ὑποδεκανάριον, ζητοῦν νὰ εὕρουν τὴν ἀπολεσθεῖσαν χαράν των. Σπεύσατε νὰ τὴν ἐπανεύρουν. Ὅποια γράψῃ πρώτη θὰ κερδίσῃ τὴν καρδιά του. Γράψατε: «Λουλούδι τοῦ Ἕβρου» καὶ «Μαραμένο κρῖνον» «Σφαῖρα» θυρὶς 124.

—Δύο ἀχώριστοι φίλοι ἀπογοητευμένοι ἀπ' τὴ ζωή ποὺ περνοῦν, δέχονται παρήγορα λόγια ἀπὸ δίδας πανταχόθεν. Σκοπὸς: φιλία. «Ἀπαρηγόρητο πουλί» καὶ «Πονεμένη καρδιά», «Σφαῖρα» θυρὶς 100.

—Ὅποια δεσποινὶς δὲν ξέρει τί ἐστὶ γάμος ἂς γράψῃ εἰς: «*St. Etienne*», «Σφαῖρα» θυρὶς 101.

—Λίγα λόγια ἀπὸ συμπαθητικὰ κορίτσια Θεσσαλονίκης θὰ προσδώσουν πολλὴν εὐωδίαν στὸ «Μαραμένο Γιούλι», «Σφαῖρα» θυρὶς 102.

—Δύο νεαρὰ φανταράκια, εὑρισκόμενα ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὸ Μέτωπον, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μονοτόνου ζωῆς των. Προτιμῶνται 20-23ετῶν παλαιᾶςκαὶ νέας Ἑλλάδος καὶ Κρήτης. Γράψατε: Παπαχρήστου Γεώργ., «Σφαῖρα» θυρὶς 103.

—Γιὰ διασκέδασι τῆς καλογηρικῆς μου ζωῆς καὶ ἀνακούφισι τῆς πονεμένης καρδιᾶς μου, δέχομαι λόγια παρηγορίας ἀπὸ κορίτσια Καβάλλας, Δράμας, Σερρῶν, Σιδηροκάστρου καὶ 40 Ἐκκλησιῶν. Γράψατε: Ἀνθ)στὴν Γ. Κοντογεωργούδην, «Σφαῖρα» θυρὶς 109α.

—Σπουδαστής, εὑρισκόμενος στὸ Μέτωπον, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας εὐγενῶν αἰσθημάτων. Προτιμῶνται Θεσσαλονίκης. Καλαμῶν καὶ Φιλιατρῶν. Γράψατε: Δεκανέα Β. Βασιλείου «Σφαῖρα» θυρὶς 109α.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΚΥΚΝΕΙΟ ΑΣΜΑ

Πεθαίνω! ὁ ἥλιος πειὰ στὴ δύσι
ἔγειρε κι' ἔφθασε ἡ ὥρα
π' ὁ θάνατος τὰ μάτια μου θὰ κλείσῃ
δὲν σοῦπα ὅμως τὴν καρδιά μου ὡς τώρα.

Πεθαίνω ναί! δὲν στῶπα ἀκόμα
πῶς ὅσῳ κι' ἂν ἐβρέθηκα στὰ ξένα
στὸ κρύο θὰ μὲ θάψουνε τὸ χῶμα...
μὰ ἡ ψυχή μου θὰ πονῇ γιὰ σένα!

Γεωργία Ι. Τσιριγώτη

ΣΤΗ ΘΕΑ ΕΙΡΗΝΗ

Ἔλα θεὰ μας ὄμορφη ἐσὺ ποὺ λὲν Εἰρήνη,
Γιὰ σὲ ἡ ὑφήλιος κλαίγοντας χίλια φαρμάκια πίνει
Ἔλα νὰ διώξῃς τὸν ἄσπονδο ἐχθρό σου Ἄρη
Ποὺ διὰ τῆς βίας ὁ αἱμοχαρὴς τὸν θρόνο σου [πάρει

Ἔλα καὶ σὲ περιμένουμε μὲ ἀνθοστέφανα στὰ χέρια
Στὸν κόσμον ἀρκετὰ ἐβασίλεψε ὁ Ἄρης μὲ κανόνια [μαχαίρια.
Νὰ βασιλεύῃς πλέον σύ, ὁμόνοια καὶ εὐτυχία νὰ σκο- [πίζῃς.
Γιατίδιστάζῃς;τὸν φοβῆσαι;καὶ μπροστάτου γονατίζῃς

Ἀλχημιστής

ΠΟΝΟΥ ΞΕΧΕΙΛΙΣΜΑ

Χαρισμένο στὴ Δίδα Ν.... Κ.... Δεδὲ-Ἀγάτς

Σ' ἐγνώρισα σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὅλη μου ἡ καρδιὰ ἀπογοητευμένη ἀπ' τ' ἄγρια κτυπήματα τῆς τύχης εἶχε ναρκωθεῖ.

Οἱ μενεξέδες τῶν ματιῶν σου, ἡ γλυκειὰ μουσικὴ τῆς φωνῆς σου, οἱ ἐξαντρὶκ τρόποι σου μ' ἔκαναν νὰ νοιώσω δυνατὰ τὴ πρώτη μυσταγωγία τῆς ψυχῆς μου.

Τώρα,καθισμένος κάτω ἀπὸ τὸ ἀντισκηνό μου,ὀνειροπολῶ τὴ γαλάξια παραλία τοῦ Φτάρου σας μὲ τὴν ὄμορφη σιλουέττα σου στὸ γκρίζιο τῆς φόντο.

Καὶ ὁ πόνος, ξεχειλίζοντας ἀπὸ τὴ καρδιά μου βοδρκώνει τὰ κουρασμένα μάτια μου Διατί;

Νάσος...Μπέης

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ -- ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ

Εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἀγορὰν ΜΑΝΕΣΗ καὶ ΑΥΓΟΥΣΤΗ, —Χαλκοκονδύλη 25α Ἀθῆναι —θὰ εὕρετε ὅλα σας τὰ εἴδη εἰς Συλλογὴν πλουσίαν καὶ τιμὰς Καλλιτεχνικάς.
Ἐπίσης πλήρη Συλλογὴν Γραφικῆς Ὕλης καὶ Καλλιτεχνικοῦ Τυπογραφείου. Ζητήσατε τιμοκατάλογον.
Ἀποστολαὶ ἁπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΕΜΠΟΡΟΣ ΑΠΟΙΚΙΑΚΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗΝ ΤΩΝ ΔΙΑΤΙΜΗΣΕΩΝ

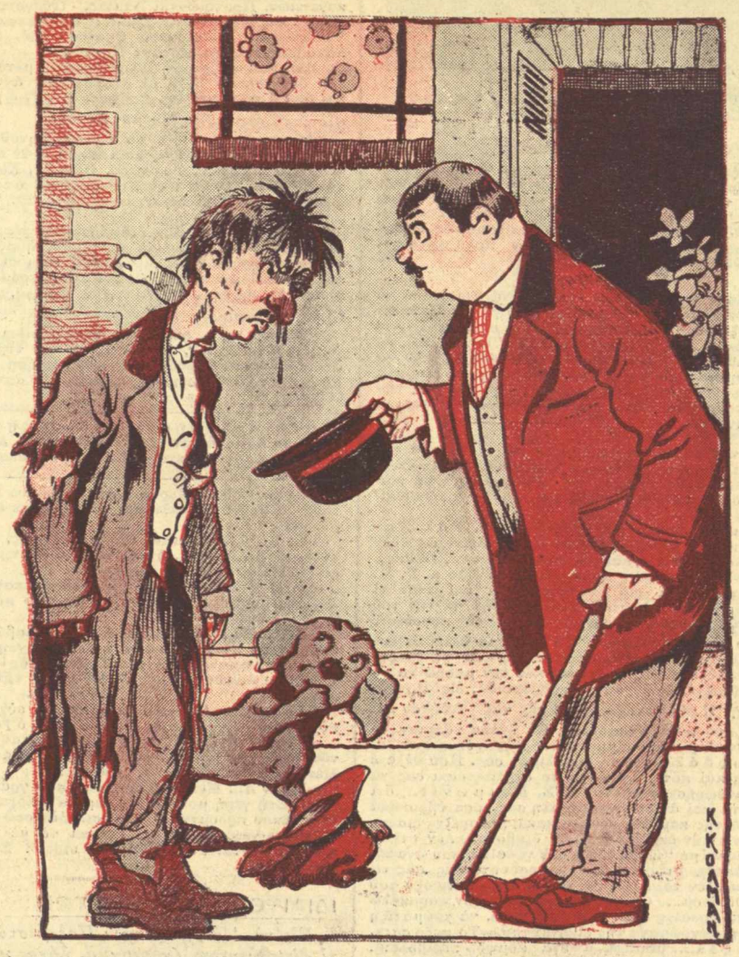

—Τί ἐπάθατε, κύριε Πρόεδρε;
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΩΝ ΖΗΛΩΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.—Ἐπῆγα νὰ μαυρίσω κάποια γυμνὴ κυρία,... — Καί;
—Καὶ μ' ἐμαύρισεν ὁ ἄντρας της στὸ ξύλο!

—Τί κακὸ πάλι αὐτό, κυρὰ Θανάσαινα, νὰ μὴ θέλῃ ἡ κόρη μου νὰ φορέσῃ κάλτσες.
—Φαίνεται πὼς θὰ γίνῃ θεατρίνα, κυρὰ Ἀγλαΐα μου.

Ἡ Νέα Βουλγαρία ὁδηγουμένη πρὸς τὴν ἔξοδον εἰς τὸ Αἰγαῖον.